

WYROK PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt IX Ka 643/20

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: **SSO Joanna Hut**

Protokolant: sekr.sądowy Emil Karwowski

przy udziale subsydiarnego oskarżyciela posiłkowego – W. K. (1)

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2020 roku;

sprawy:

J. Ś. (1), s. J. i D. zd. R., urodz. (...) w K.;

oskarżonego o czyn z art. 116 ust.1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

M. B. (1), s. J. i M. zd. A., urodz. (...) w W.;

oskarżonego o czyn z art. 116 ust.1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

K. S. (1), s. W. i K. zd. P., urodz. (...) w B.;

oskarżonego o czyn z art. 116 ust.1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

R. S. (1), s. J. i Ł. zd. S. urodz. (...) w Z.;

oskarżonego o czyn z art. 116 ust.1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

J. D., s. M. i J. zd.K., urodz. (...) w K.;

oskarżonego o czyn z art. 116 ust.1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

na skutek apelacji subsydiarnego oskarżyciela posiłkowego, pełnomocnika subsydiarnych oskarżycieli posiłkowych, obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

z dnia 26 listopada 2019 roku, sygnatura akt VK 724/19;

orzeka

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w stosunku do oskarżonych **J. Ś. (1)**, **M. B. (1)**, **K. S. (1)** uchyla orzeczenia w pkt. 1, 6 i 7 i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie;
2. w stosunku do oskarżonego **J. D.**:

a. z opisu czynu przypisanego w pkt. 2 rozstrzygnięcia eliminuje jako pokrzywdzonych: (...) sp. z o.o z siedzibą w W. oraz (...) z siedzibą w W. oraz opis ten uzupełnia jedynie w ten sposób, że w ustalonym okresie oskarżony zarządzając portalem (...) rozpowszechniał w sieci I. bez uprawnienia cudze utwory w wersji oryginalnej o tytułach: (...), (...), (...), (...), „(...)”, „(...)”, „(...)”, (...), odcinki serii (...) ((...), Y., (...), (...), (...), R., (...)), odcinki serii „(...)” ((...)), odcinek serii „(...)” ((...)), odcinki serii: (...) ((...), (...), (...)), odcinek serii (...) ((...)), odcinki serii (...) ((...)) ((...)), odcinki serii (...) ((...)) i obniża ilość wymierzonych wobec tego oskarżonego stawek dziennych grzywny do 150 (stu pięćdziesięciu).

b. za podstawę prawną rozstrzygnięcia z pkt. 3 w miejsce art. 46 § 1 k.k. przyjmuje art. 46 § 2 k.k. oraz obniża wysokości nawiązki w ten sposób, że zobowiązuje oskarżonego do jej zapłaty na rzecz pokrzywdzonych:

-.

- (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – 6.000 złotych;
- Wytwórni (...) z siedzibą w W. – 20.000 złotych;
- W. K. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Agencja (...) - 10.000 złotych;
- (...) Ltd. Sp. z o.o. z siedzibą we W. kwoty – 6.000 złotych;
- Studia (...) z siedzibą w B. kwoty – 20.000 złotych;

c. w ramach rozstrzygnięcia z pkt. 5 uchyla wobec tego oskarżonego obowiązek zapłaty kwoty 60 (sześćdziesiąt) złotych na rzecz oskarżyciela substydiarnego (...) sp.z o.o. z siedzibą w W.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego J. D. kwotę 1.500 zł (tysiąc pięćset złotych) tytułem opłaty za obie instancje;

IV. kosztami procesu w części dotyczącej oskarżonego R. S. (1) obciąża oskarżycieli posiłkowych substydiarnych uznając, że zostały one uiszczone w całości;

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 643/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 26 listopada 2019r., sygn. VK 724/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony

inny (pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych)

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu;	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	J. D.; M. B. (1), K. S. (1), R. S. (2), J. Ś. (1)	1. Wysokość szkody wyrządzonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych: <ul style="list-style-type: none">• (...) Sp. z o.o.• S. I.. Sp z o.o.• (...) Sp. z o.o.• (...) - Instytut (...)• Wytwórnia (...) i F.. ((...), (...), (...), (...)• (...) Sp. z o.o.;• W. K. (2) (firma (...)); 2. Status pokrzywdzonego	pismo procesowe oskarżyciela posiłkowego W. K. (1) z dnia 30.01. 2021 r.;	k. 2240-2242; k. 2260;	

		(...) - Instytutu (...).		
--	--	--------------------------	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	pismo procesowe oskarżyciela posiłkowego W. K. (1) z dnia 30 stycznia 2021 r.;	Oskarżyciel posiłkowy nie udowodnił wysokość szkody, powołując się na wartość udzielonych licencji na emisję filmów za jeden rok w rozumieniu art. 79 pkt. 1 ust. 3 b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 04 lutego 1994 roku, który w postępowaniu karnym nie ma zastosowania.
	pismo procesowe pełnomocnika oskarżyciel subsydiarnych z dnia 02 lutego 2021 r. wraz z załącznikiem A;	Pełnomocnik nie udowodnił wysokości szkody wyrządzonej reprezentowanym przez niego podmiotom pokrzywdzonym. Pełnomocnik nie wykazał, aby (...) - Instytut (...) była podmiotem pokrzywdzonym w

		zakresie utworów audiowizualnych rozpowszechnianych bez uprawnień w okresie przyjętym przez Sąd Rejonowy (k.5-6 pisemnego uzasadnienia).
--	--	--

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżanemu J. D. tj. art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 14 ust. 1 i art. 2 pkt. 6 ustawy z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczeniu usług drogą elektroniczną poprzez przyjęcie, że podmiotem przestępstwa z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim (sprawcą rozpowszechniania, udostępniającym w sposób bezprawny utwory) może być przedstawiciel usługodawcy w rozumieniu art. 2 pkt. 6 uśude, który po otrzymaniu informacji w trybie art. 14 ust. 1 uśude o bezprawnym rozpowszechnianiu prawnie chronionych utworów nie podjął działania w celu usunięcia czy też zablokowania do nich dostępu (zarzut apelacyjny nr 1 apelacji obrońców);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.		

W obszernych wywodach zaprezentowanych w apelacji obrończej jak i w piśmie procesowym z dnia 05 marca 2021 roku, skarżący zajęli stanowisko, które sprowadzić można do tej konkluzji, że jedynym sprawcą występku z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 04 lutego 1994 roku jest użytkownik, który umieszcza w sposób niezgodny z prawem dany utwór na portalu internetowym, a dokonanie takiego czynu karalnego - z uwagi na jego formalny charakter - następuje w momencie ukończenia samej czynności sprawczej. Skoro zatem oskarżony J. D. nie udostępnił na portalu (...) spornych utworów audiowizualnych, bo inkryminowane zachowanie dokonane zostało wcześniej przez inną nieustaloną osobę (użytkownika) to oskarżony nie wypełnił ustawowych znamion omawianego występku. Zachowanie polegające na zaniechaniu usunięcia bezprawnie rozpowszechnianych utworów na skutek żądania podmiotów uprawnionych nastąpiło - po pierwsze - już po popełnieniu przestępstwa dokonanego przez inną osobę, - po drugie - nie jest to czynność sprawcza znamienia „rozpowszechniania”. Tym samym, w ocenie skarżących, omawiany przepis penalizuje jedynie zachowania użytkowników, a nie administratora, zwłaszcza jeżeli ten ostatni nie ma przedstawionego zarzutu działania jako współsprawca, sprawca kierowniczy czy polecający (obrońcy podobny pogląd forsowali już w piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2019 roku).

Powyższego poglądu Sąd Odwoławczy, rozpoznający sprawę w tym składzie nie akceptuje aczkolwiek prawdą jest, iż badana materia ma charakter szczególny.

Wskazać należy, iż art. 116 ust. 1 ustawy prawo autorskie i prawa pokrewne został skierowany przeciwko powszechnemu w Internecie „piractwu” związanemu z rozpowszechnianiem cudzych utworów, bez ponoszenia jakichkolwiek kosztów związanych z naruszeniem cudzych praw autorskich. Czynność sprawcza w omawianej normie karnej została zdefiniowana jako „rozpowszechnianie”. W tym działaniu kryje się zatem intencja sprawcy, którą jest uczynienie utworu powszechnie znanym i w tym celu utwór ten jest udostępniany innym osobom. Rozpowszechnieniem będzie zatem przedstawienie utworu, jego nadanie lub artystyczne wykonanie w taki sposób, aby mogła zapoznać się z nim bliżej nieokreślona liczba osób. Za rozpowszechnianie należy uznać również umieszczenie utworu na stronie internetowej, blogu, na portalach społecznościowych typu F., I., T., na forach dyskusyjnych, czy w serwisach typu (...), W..pl., (...). (wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 14 kwietnia 2016 roku w sprawie II Ka 163/16, teza redakcyjna Legalis). Rozpowszechnienie jest więc pojęciem bardzo pojemnym i obejmuje wszystkie zachowania, które zmierzają do uczynienia określonych utworów powszechnie dostępnymi. Przyjęcie za obrońcami poglądu, że odpowiedzialności karnej może podlegać wyłącznie użytkownik, który jako pierwszy umieścił plik z danymi

bezprawnymi czyniłoby ten przepis karny iluzoryczny właśnie w takich sytuacjach jak obecnie rozpoznawana. Niejednokrotne uwagi na znaczną liczbę osób zamieszczających bezprawne treści ustalenie takiego użytkownika (autora umieszczenia pliku) jest niemożliwe, skoro Internet jest pełen wpisów publikowanych wyłącznie pod pseudonimami.

W obszernych rozważaniach zaprezentowanych na kartach 22 – 40 uzasadnienia, Sąd Rejonowy przed ostatecznym podsumowaniem okoliczności przemawiających za sprawstwem podsądnego, omówił charakter czynności sprawczej występującej z art. 116 ust. 1 cytowanej ustawy w odniesieniu do administratora serwisu internetowego (...), przyjmując prawidłowo, że rozpowszechnianie utworów audiowizualnych bez uprawnień wiązało się z akceptowaną przez J. D. funkcjonalnością portalu, która wykluczała pasywną, bierną i czysto techniczną rolę serwisu jako hosting providera, skupiającą się wyłącznie na przechowywaniu informacji przekazanych przez użytkowników jako usługodawcy. Zwrócił uwagę Sąd Rejonowy na przyznane sobie w regulaminie serwisu przed administratorem uprawnieniach w stosunku do umieszczonych przez użytkowników plików o charakterze publicznym. Rzecz dotyczy udzielanej (wraz z umieszczeniem przez użytkownika pliku publicznego lub nadania mu takiego statusu) (...) sp. z o.o. oraz Grupie (...) sp. z o.o. licencji do nieograniczonego i bezterminowego prawa rozpowszechniania utworu audiowizualnego w jakikolwiek sposób, prawa do modyfikacji utworów według własnego uznania,

gdy modyfikacja taka będzie uzasadniona np. względami funkcjonalnymi danego serwisu czyli mówiąc krótko jego użyteczności (k. 34 uzasadnienia). Licencja przyznana sobie przez oba podmioty ((...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o.) pozwalała zatem oskarżonemu na niczym nieskrępowane udostępnianie plików z cudzymi utworami innym użytkownikom. Odrzucenie przez Sąd orzekający pasywnej roli administratora serwisu (...) do przechowywanych na portalu plików obaliły tym samym możliwość powoływania się na ochronę art. 14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną z dnia 18 lipca 2002 roku w warunkach tam przewidzianych. Powyższe oczywiście nie oznacza automatyczne penalizacji zachowania w rozumieniu art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W tym bowiem wypadku niezbędnym jest ustalenie czy sprawca wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego od strony podmiotowej i przedmiotowej. Nie mniej moment powzięcia wiedzy i uniemożliwienie dostępu do bezprawnych treści innym użytkownikom są kluczowe dla ustalenia odpowiedzialności administratora, w tym do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w rozumieniu w art. 116 ustawy prawo autorskie i prawach pokrewnych. (zob. Decyzja Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 19 lutego 2013 r. 40397/12, Wolność wyrażania opinii. Skazanie założycieli serwisu internetowego (...)).

Obrońcy z obszernej analizy wywodów Sądu I Instancji

zarzut obrazy prawa materialnego zawężili do prostego stwierdzenia, że Sąd orzekający utożsamiał „usługę przechowywania danych” z inkryminowanym zachowaniem „ich rozpowszechniania”, a w zasadzie z zaniechaniem usunięcia przez podsądnego bezprawnych danych (w tym wypadku spornych utworów audiowizualnych). Nie jest to prawda. Sąd Rejonowy ustalając czynność sprawczą J. D. nie przypisał mu popełnienia występku z art. 116 ust. 1 omawianej ustawy poprzez zaniechanie usunięcia bezprawnych plików, ale przyjął czynność sprawczą polegającą na rozpowszechnianiu wyszczególnionych na kartach 5-6 uzasadnienia utworów audiowizualnych z uwagi na publiczne ich udostępnianie na portalu internetowym (...) nieograniczonej liczbie osób. Mowa o plikach publicznych, które zostały umieszczane bezpośrednio na stronach serwisu (...) pl i były odtwarzane dzięki programowi wbudowanemu w strukturę serwisu albo ich odtworzenie odbywało się za pośrednictwem serwisu (...)pl na innych stronach internetowych, dzięki możliwości linkowania bezpośrednio do materiału filmowego z serwisu (...) za pośrednictwem kodów (...), udostępnianych przez serwis (...) pl. (...) w toku zeznań na rozprawie w dniu 20 listopada 2018 roku (k.615) omawiając prezentację na slajdzie 16,17 udowodnił możliwość pobierania plików z portalu (...) o czym przekonują także filmy instruktarzowe z Y. T. w połączeniu ze slajdami 16 i 17 (slajd 17 pokazuje ten mechanizm poprzez wykorzystanie kodu (...), który pozwalał na oglądanie bajki:” (...)” na portalu (...) z portalu (...), udokumentowana została

także możliwość pobrania filmu (...)). Zdaniem Sądu Okręgowego dla przyjęcia odpowiedzialności karnej za rozpowszechnianie cudzych utworów audiowizualnych w sieci internetowej (bez zgody podmiotów uprawnionych) nie ma zresztą większego znaczenia to, jaka konkretnie liczba innych użytkowników zapoznała się z treścią takich plików i czy tę liczbę można uznać za znaczną lecz to, że możliwość pobierania tych plików oraz ich udostępnianie za pomocą odpowiedniego programu pozwalало na zapoznawanie się z nimi nieograniczonej liczbie podmiotów.

Sąd Rejonowy przyjął zatem, że J. D. z dniem 08 listopada 2013 roku w stosunku do Studia (...) i z dniem 09 grudnia 2013 roku w stosunku do innych pokrzywdzonych, na podstawie wiarygodnych wiadomości powziął wiedzę o rozpowszechnianiu na portalu W..pl utworów audiowizualnych bez uprawnień pokrzywdzonych podmiotów i w odniesieniu do tych utworów godził się na ich dalsze publiczne udostępnianie. Przypisanie czynności sprawczej J. D. możliwe było dzięki wykorzystaniu koncepcji sprawstwa równoległego.

Koncepcja sprawstwa równoległego ma tę wartość, że uwalnia od konieczności określania stosunku współdziałającego do czynu sprawcy bezpośredniego czy istnienia stosunku relacji współsprawstwa, bowiem takich sprawców nie łączy żadna nić porozumienia oraz świadomość wspólnego wykonywania określonych czynności [por. Ł. Pohl, Pomocnictwo a inne formy zjawiskowe czynu zabronionego

(kryteria różnicujące), Prok. i Pr. 2001, nr 6, s. 27]. Na gruncie polskiej ustawy karnej sprawstwo sprowadza się do wykonania czynu zabronionego, a różnica pomiędzy poszczególnymi odmianami sprawstwa dotyczy wyłącznie określonego w danej normie prawa karnego materialnego sposobu "wykonania czynu zabronionego"; o wykonaniu czynu zabronionego decyduje realizacja czynności sprawczej (por. P. Konieczniak, Czyn..., s. 117 i n.; T. Bojarski, glosa..., s. 254 i n.).

J. D. nie mając wiedzy o użytkowniku, który ulokował na portalu plik wraz z cudzym utworem autowizualnym, żadnego z nim porozumienia, a więc niezależnie od jego czynności sprawczej, od pewnego momentu sam realizował tę samą czynność sprawczą w stosunku do tego samego przedmiotu czynności wykonawczej. Sąd Rejonowy na karcie 23 uzasadnienia ustalił, w oparciu o złożoną do akt sprawy przez W. K. (1) rejestrację, jakie były udostępniane na portalu (...) poszczególne tytuły utworów audiowizualnych i w jakim okresie, posiłkując się datą rejestracji i okresem ich popularyzacji, sama długość plików wskazała również, że umieszczane były całe filmy lub ich zapowiedzi co jest niedopuszczalne w świetle ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (k. 5 uzasadnienia).

Prawidłowo ustalił zatem Sąd Rejonowy, że serwis (...)pl oferował nie tylko tzw. hosting plików czyli internetowy dysk, na którym można było za darmo i bez żadnych ograniczeń przechowywać swoje pliki (filmy, muzykę, gry, programy, ebooki, zdjęcia, dokumenty i

inne), ale również udostępniał w sposób nieograniczony możliwość pobierania i oglądania popularnych utworów audiowizualnych. Wielu internautów mając do wyboru ściąganie utworu za darmo albo za opłatą, wybierało przede wszystkim pierwszą możliwość, zwłaszcza, że w spornym okresie istniało powszechnie błędne przekonanie, że nielegalne pobieranie utworów nie jest moralnie naganne, gdyż nie stanowi kradzieży. Wystarczy powiedzieć, że postępowanie karne, zakończone wydaniem wyroku skazującego wobec J. D. administrującego portalem W..pl, zostało zainicjowane podejrzeniem popełnienia przestępstwa nielegalnego rozpowszechniania utworów audiowizualnych na portalach internetowych jak (...), (...), w (...) i in.

Przestępstwo z art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych może być popełnione umyślnie w obu postaciach tj. w postaci zamiaru bezpośredniego i zamiaru ewentualnego, o czym przekonuje aprobowane przez Sąd II Instancji stanowisko M. M. (3) i J. R. „Prawnokarne aspekty prawa autorskiego i praw pokrewnych”. Przestępstwo z art. 116 pr. aut. w typie podstawowym nie ma charakteru przestępstwa kierunkowego. Może ono zostać popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym; także wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie - III Wydział Karny z dnia 22 grudnia 2016 r. III K 1047/14- przestępstwo z art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1231 ze zm.) jest przestępstwem umyślnym, a to oznacza, że sprawca chce

popelnienia czynu zabronionego, albo przewidujac mozliwosc jego popelnienia godzi sie na to. W przypadku zamiaru ewentualnego sprawca tylko sie godzi, ze tresci utworu trafia do szerokiego kręgu osób.

Ustalenie przez Sąd Rejonowy czasokresu rozpowszechniania utworów bez uprawnień podmiotów pokrzywdzonych oddaje zawartość kryminalną czynu popelnionego przez podsądnego, co znajduje swoje odzwierciedlenie w wymiarze kary. Rozpowszechnianie obejmuje nie tylko zespół czynności jednorazowych.

Rozpowszechnianiem może być zarówno jednorazowe przekazanie innej osobie określonej treści, jeżeli sprawca uczynił to z zamiarem dalszego przekazania tych treści innym osobom, ale także działania wielokrotne, trwające przez pewien czas.

Nie jest prawdą, że wobec braku uregulowań o odpowiedzialności za osobę prawną osób nią zarządzających (członków Zarządu) z uwagi na art. 308 k.k. oskarżony nie może ponosić odpowiedzialność karnej za działania spółki kapitałowej. Rozdział XXXVI dotyczy przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu i interesom majątkowym w obrocie cywilnoprawnym stąd też z uwagi na ochronę dobra naruszanego indywidualnymi przestępstwami gospodarczymi przez sprawcę będącego wierzycielem lub dłużnikiem dla zabezpieczenia praw pokrzywdzonych podmiotów gospodarczych niezbędne było rozszerzenie odpowiedzialność w tych konkretnych przypadkach na osoby, które na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego

<p>organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmują się sprawami majątkowymi innego podmiotu. W polskim prawie karnym podstawą odpowiedzialności karnej jest zachowanie człowieka w jednej z form sprawczych określonych w art. 18 § 1 k.k. ; w przypadku podmiotu zbiorowego (poza wyjątkami) część ogólna nie zawiera uregulowań dotyczących odpowiedzialności zastępczej, stąd wprowadzony został art. 308 k.k. w części szczególnej w rozdziale XXXVI, który jest jedynym przypadkiem użycia tego rodzaju klauzuli w kodeksie karnym, bowiem pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej także osoby faktycznie działające za „dłużnika” lub „wierzyciela” w obrocie gospodarczym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego jest niezasadny.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Obrońcy nie podnieśli takich argumentów, które potwierdziłyby uchybienia Sądu Rejonowego w zakresie błędnej wykładni zastosowanego przepisu prawa karnego materialnego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2</p>	<p>Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku a to:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

- # niezasadny
- art. 143 § 1 pkt. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – polegająca na zaniechaniu sporządzenia protokołu z odtworzenia nagrań w postaci rejestracji video z portalu (...) i pomimo nieprzeprowadzenia tego dowodu czynienia na nich ustaleń faktycznych (zarzut apelacyjny obrońców pkt. III.1);
 - art. 167 k.p.k w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegające na zaniechaniu ustalenia czy oskarżycielom subsydiarnym: (...) sp. z o.o, B. F., (...) sp. z o.o., Wytwórni (...), (...) Ltd. Sp. z o.o., (...) przysługują majątkowe prawa autorskie do utworów wskazanych w pismach adw. B. W. (1) kierowanych do spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (zarzut apelacyjny obrońców pkt. III.2);
 - art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 1 k.p.k. i art. 171§ 1 k.p.k. polegającym na wadliwym przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka W. K. (1), albowiem świadek ten zeznawał przy wykorzystaniu prezentacji multimedialnej, podczas gdy taki sposób przesłuchania świadka nie jest dopuszczalny (zarzut apelacyjny obrońców pkt. III.3);
 - art.7 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, selektywnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny: zeznań świadka W. K. (1) i złożonej przez świadka dokumentacji z k. 1025-1047 oraz z k. 1100-1279 i uznaniu tych dowodów za wiarygodne w zakresie w jakim

dotyczą treści korespondencji kierowanej przez adw. B. W. (1) do spółki (...) w pismach z dnia 04 listopada 2013 roku oraz 06 grudnia 2013 roku, a w szczególności w zakresie, że w przedmiotowej korespondencji zamieszczono wydruki z portali (...) zawierające adresy URL poszczególnych plików przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności kopii pisma z dnia 06 grudnia 2013 roku przesłanego przez (...) S.A za pismem z dnia 21 grudnia 2018 roku (k. 665-667, zarzut apelacyjny obrońców pkt. III.4);

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k. polegająca na dokonaniu dowolnej, niesamodzielnej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny wyjaśnieni J. D. i uznanie ich za niewiarygodne w części w jakiej odnoszą się do tego, że spółka (...) działała zgodnie z prawem, że portal (...) działała na podstawie i w zakresie obowiązującego prawa i że starał się, żeby nie było żadnych uchybień w działalności spółki z punktu widzenia przepisów prawa oraz w części w jakiej oskarżony wskazywał że sam nigdy nie podejmował decyzji co do rozpatrywania konkretnych wniosków o usunięcie plików a w przypadkach bardziej zawiłych czy problematycznych takimi wnioskami zajmował się prawnik, co doprowadziło sąd i instancji do wniosków, że (...) zareagowała na pisma adw. B. W. (1) tylko po to, aby zakwestionować żądania oskarżycieli subsydiarnych i w konsekwencji przyjęcie, że Jakby D. dopuścił się

	<p>zarzucanego czynu co najmniej z zamiarem ewentualnym (zarzut apelacyjny obrońców pkt. III.5);</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegająca na dokonaniu dowolnej, niepełnej, nielogicznej oraz sprzecznej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zeznań świadka P. C. i uznanie ich za wiarygodne w zakresie w jakim świadek wskazywał, że na podstawie zrzutów ekranowych z portalu (...) administrator tego portalu mógł ustalić i usunąć pliki naruszające prawa autorskie oraz w zakresie w jakim wskazywał, że dokonując analizy informatycznej miał dostęp do portalu (...) i dokonywał stosownych ustaleń wykorzystując rozwiązania oferowane przez portal (zarzut apelacyjny obrońców pkt. III.6); • naruszenie zakazu dowodowego z art. 393 § 3 k.p.k w brzemieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku a tym samym niedopuszczalne z mocy prawa wykorzystanie dowód z nagrań wykonanych przez W. K. (1) (odrębnym pismo procesowe obrońcy, wzywające Sąd Odwoławczy do zbadania naruszenia przepisów postępowania z urzędu, wobec naruszenia art. 393 § 3 k.p.k. (k. 2163). 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Zarzut apelacyjny naruszenia art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k. wymaga, aby odtworzenie utrwalonych zapisów nastąpiło w formie protokołu, ale co ważne – chodzi o odtworzenie zapisów dotyczących nagrań rozmów z podsłuchu, uzyskanych w toku czynności operacyjno – rozpoznawczych, przy czym nawet w takiej sytuacji dopuszczalne jest w trakcie rozprawy głównej odtworzenie treści nagranych rozmów i umieszczenie z tej czynności stosownego zapisu w protokole rozprawy. Nagrania z rejestracji video, dokonane przez W. K. (1) nie mogą być żadną miarą porównywane do nagrań czy zapisów dokonywanych w toku czynności operacyjno-rozpoznawczych czy też nawet procesowych przez odpowiednie organy państwa. W tym ostatnim wypadku chodzi przecież o pełne i kompleksowe uregulowanie działań organów władzy publicznej z uwagi na funkcjonującą w polskim systemie prawa zasadę legalizmu, określoną w art. 7 Konstytucji.

Zresztą, nawet jeżeli od strony formalnej Sąd Rejonowy winien był w toku postępowania dowodowego poinformować strony z jakimi materiałami, zarejestrowanymi na płytach CD (złożonych do akt sprawy) się zapoznał to przecież tego rodzaju uchybienie procesowe nie oznacza jednak, że zaskarżony wyrok musi zostać uchylony lub też zmieniony w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k. W obecnym stanie prawnym rezygnacja z bezpośredniego przeprowadzenia tych dowodów nie wymaga zgody

stron, jeśli miały one możliwość zapoznania się z ich treścią (art. 394 § 2 k.p.k.). Z akt sprawy wynika w sposób jednoznaczny, że w toku postępowania sądowego obrońcy otrzymali komplet nagrań, zapoznawali się z nimi. I tak na k. 433 t.III zawarte jest pismo obrońcy z dnia 04 grudnia 2017 roku o wydanie 38 sztuk płyt (po uiszczeniu 228 zł za odbiór 38 sztuk) zgodnie z wykazem zawartym we wniosku z dnia 27 listopada 2017 roku (k.431). Pismem z dnia 06 września 2018 roku obrońca adw. K. S. (2) wniósł o przesłanie kopii płyt (k. 538), a w aktach sprawy pozostaje notatka z dnia 14 listopada 2018 roku o przesłaniu obrońcom skopiowanych 38 sztuk płyt, odebranych przez działającą z upoważnienia aplikantkę adwokacką (k. 597). Na k. 593 akt sprawy zawarta jest adnotacja o przesłaniu obrońcom kopii prezentacji multimedialnej, przygotowanej przez W. K. (1), co więcej, określone a przede wszystkim kluczowe dla sprawy rejestracje były przedmiotem omówienia podczas czynności przesłuchania świadka W. K. (1). A zatem obrońcy mieli pełną wiedzę jakimi nagraniami dysponował Sąd Rejonowy, w toku całego postępowania sądowego skarżący nie zgłaszali żadnego wniosku, w który żądaliby ujawnienia czy odtworzenia spornych czy wątpliwych dla nich nagrań zwłaszcza, że te zawierały przede wszystkim wykazy utworów udostępnianych publicznie na portalu (...) na szkodę pokrzywdzonych oskarżycieli subsydiarnych. Także z protokołu rozprawy z dnia 25 listopada 2019 roku wynika, że strony nie składały żadnych wniosków w sprawie, nie żądały uzupełnienia materiału dowodowego, a na k.

1875 t. IX znajduje się pismo adw. T. K. (1), z którego wynika, że obrońcy nie żądają powtórzenia jakiegokolwiek czynności procesowej w sprawie co oznacza, że nie widzieli także potrzeby odtwarzania nagrań z płyt udostępnionych przez W. K. (1). Z treści uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika w sposób dość precyzyjny, że nagrania te stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, ale nie były dowodem jedynym, ani też najistotniejszym, skoro Sąd orzekający w tym zakresie opierał się również na zeznaniach świadka W. K. (1) i dokonanie przez niego prezentacji multimedialnej (k. 17-18 uzasadnienia).

Zarzut apelacyjny naruszenia art. 167 k.p.k. i art. 366 §1 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia czy oskarżycielom subsydiarnym (...) sp. zo.o, B. F. co. Spółka z o.o. Wytwórni (...), S. F. (...) przysługują majątkowe prawa autorskie do utworów wskazanych przez adw. B. W. albowiem w aktach pozostają listy tytułów, które nie mogą stanowić dowodu na dysponowanie takimi prawami, a co poddaje w wątpliwość czy podmioty te winny mieć przymiot pokrzywdzenia – nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, a jedyną kwestią sporną pozostało nadanie statusu pokrzywdzonego (...) - Instytutowi (...) (o czym niżej). Obrońcy domagali się wykazania, że podmioty pokrzywdzone dysponują majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych, rozpowszechnianych na portalu (...)pl. (...) te pojawiły się wraz z przystąpieniem do sprawy w charakterze oskarżyciela posiłkowego W. K. (1), który wylegitymował się majątkowymi

prawami autorskim do utworów (...) i (...). W tym jednak wypadku, skoro pierwotnie prawami autorskimi majątkowymi dysponował do tych utworów C. P., co wynika z zawiadomienia z dnia 05 grudnia 2013 roku (k. 101) to oczywistym jest, że W. K. (1) był zobligowany do przedstawienia umowy poświadczające fakt nabycia prawa do tych tytułów. Inaczej ma się rzecz z pozostałymi pokrzywdzonymi. Nie znajduje sąd karny żadnych powodów do zdyskredytowania twierdzeń przedstawicieli pokrzywdzonych podmiotów, który składali zawiadomienia o popełnieniu na ich szkodę przestępstwa z art. 116 ust. 1 prawa autorskiego i praw pokrewnych o przysługujących im prawach majątkowych autorskich do utworów, które zostały ujęte w załącznikach do wnoszonych zawiadomień lub wprost wskazane w treści zawiadomienia, i tak:

k. 16v – zawiadomienie z dnia 02 lipca 2012 roku M. O. reprezentującego (...), informującego także o tym, że adw. B. W. jest pełnomocnikiem Studia w zakresie naruszonych prawa majątkowych z racji rozpowszechniania bez zgody Studia utworów audiowizualnych i k. 84 – zawiadomienie z dnia 27 listopada 2013 roku D. O., wniesione w imieniu Studia (...) wraz z wykazem utworów, do których (...) ma prawo majątkowe autorskie (k. 86-89), w tym poz. 19 – tytuł: (...)”, poz. 24 – tytuł (...), pozycja 34 – tytuł:” (...)”. Z treści tych depozycji wynika również, że z dniem 09 listopada 2011 roku (...) zostało przejęte przez (...), a tym samym przejęte zostały prawa do wszystkich utworów (...) (także zarządzenie nr 53 Ministra

Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 09 listopada 2011 roku k. 90).

k. 79 – zawiadomienie z dnia 30 października 2013 roku A. K. – reprezentującej (...) wraz załączonym wykazem tytułów utworów i ich pełnym opisem do których pokrzywdzona posiada autorskie prawa majątkowe. Zarządzeniem nr 47 Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 04 października 2011 roku utworzone zostało (...) z przekształcenia państwowych instytucji filmowych pod nazwą (...) (k. 91). Z tych względów prawa wyłączne do serii filmów: „(...)”, „(...)”, „(...)” dysponowało (...) do czasu połączenia z Wytwórnią (...) (zob. (...)) Na k. 81 pozostaje skierowany do Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu (w której zostało zainicjowane postępowanie karne przeciwko administratorom portali, na których rozpowszechnianie były bez uprawnień utwory audiowizualne pokrzywdzonych) wniosek pełnomocnika, który w imieniu swoich mandatów przedstawił zestawienie utworów do których prawa autorskie majątkowe mają pokrzywdzeni czyli (...), (...), (...), (...), (...), (...).

k. 95 – zawiadomienie z dnia 04 grudnia 2013 roku I. S., reprezentującej (...) wraz z wykazem tytułów do których (...) posiada majątkowe prawa autorskie (k. 97-100) w tym poz. 15 tytuł (...);

k. 101 – zawiadomienie z dnia 05 grudnia 2013 roku, złożone przez C. P., który w imieniu pokrzywdzonej spółki (...) s.a. zawiadomił o naruszeniu praw majątkowych autorskich w związku z nielegalnym rozpowszechnianiem

filmów fabularnych : (...) i „ (...)”: i dalej Umowa o przeniesieniu praw majątkowych do produkcji filmowych między W. K. (1), a C. 10 w upadłości likwidacyjnej z dnia 11 lutego 2016 roku (k. 500.

k. 104 – zawiadomienie z dnia 07 stycznia 2014 roku W. S., będącego współwłaścicielem większościowym i prokurentem spółki (...), który wyprodukował 4 filmy – „(...)”, (...), „(...)”, (...) potwierdzając, że jest właścicielem tych filmów, a są rozpowszechniane z naruszeniem jego uprawnień filmy:” (...) i (...);

k. 110 - zawiadomienie z dnia 23 grudnia 2013 roku J. M. – wice prezesa spółki (...) J. F. (...) (dawnej SF (...)) wraz z wykazem filmów i oświadczeniem, że część I należy do Z. J. H. (k. 116 części I), a część II to filmy, które aktualnie należą do (...) (k. 116 – wykaz filmów część II);

k. 119 - zawiadomienie z dnia 31 stycznia 2014 roku P. W. reprezentującego B. (...) wraz z wykazem utworów na płycie CD, w tym tytuł: (...) którego pokrzywdzony był współproducentów (www(...));

k. 152 – zawiadomieniem z dnia 28 kwietnia 2014 roku W. M. - Prezesa Zarządu Studia (...) o rozpowszechnianiu za pośrednictwem Internetu utworów, do których (...) ma przyznane majątkowe prawa autorskie tj. do filmów animowanych z serii (...) (13 odcinków), 20 odcinków (...), z serii (...) (25 odcinków). Inną kwestią pozostało ustalenie czy adw. B. W. (2) był rzeczywiście umocowany do reprezentowania tego podmiotu w zakresie przysługujących im prawa majątkowych do wyżej

wymienionych utworów filmowych o czym niżej w pkt. 3.7.

O posiadaniu majątkowych praw autorskich do spornych utworów audiowizualnych świadczą także, złożone do Prokuratury Rejonowej W., przez pokrzywdzone podmioty dokumenty w związku z naruszeniem ich praw przez portal (...):

k. 1 – zawiadomienie C. 10 z dnia 27 lutego 2012 roku (C. P. i G. które dotyczyło podejrzenia rozpowszechnienia filmu (...) na portalach (...), (...) w (...);

k. 17 – oświadczenie o wstąpieniu w prawa oskarżyciela posiłkowego z dnia 10 marca 2013 roku Studia (...) z siedzibą w B. wraz z załączoną listą rozpowszechnianych nielegalnie tytułów (R., (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)).

Obrońcy w ostatnim, również jak inne, obszernym piśmie procesowym, poddali ponownie w wątpliwość czy pokrzywdzonym przysługują prawa autorskie majątkowe do rozpowszechnianych utworów filmowych, żądając ich weryfikacji przez sąd karny na etapie postępowania odwoławczego, w sposób wybiórczy posiłkując się jednak danymi wynikającymi z bazy filmów polskich, utworzonej na stronie (...) pl., a to z racji zastrzeżeń co do posiadania przez (...) praw majątkowych autorskich do utworów serii „(...)”, „(...)” i „(...)”. Jak ustalił Sąd Odwoławczy, chociażby na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, utwory serii „(...)”, „(...)” i „(...)”, zostały wyprodukowane przez (...), ale wobec przejęcia (...) przez (...), zgodnie z zarządzeniem nr 47 Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 04 października

2011 roku prawa wyłączne do serii tych filmów przejęło (...) (k.91) do czasu połączenia z Wytwórnią (...) w 2019 roku.

Jedynie w przypadku pokrzywdzonego (...), Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o bazę filmów polskich ____ (...) i informację zawartą na stronie. (...) że podmiot ten w okresie ustalonym przez Sąd Rejonowy tj. od dnia 09 grudnia 2013 roku do dnia 24 maja 2014 roku był wyłącznie dystrybutorem utworów (...), (...), (...), a zatem nie może być pokrzywdzonym w rozumieniu art. 116 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Pokrzywdzonym nie jest osoba/podmiot, która wprowadzi czerpie zgodnie z prawem korzyści w związku z eksploatacją utworu, lecz nie w ramach przysługującego jej monopolu. Dotyczy to w szczególności rozmaitych pośredników w obrocie autorskimi prawami majątkowymi, agentów, przedstawicieli uprawnionych oraz osób pełniących jedynie rolę ogniw pośrednich w procesie eksploatacji, jak np. wytwórcy egzemplarzy utworów, ich dystrybutorzy oraz osoby oferujące dostęp do utworu końcowemu odbiorcy, jak sprzedawcy egzemplarzy, właściciele kin czy operatorzy sieci kablowej (R. S. (3) Ustalenie pokrzywdzonego przestępstwem bezumownego rozpowszechniania utworu (art. 116 pr. aut. i pr. pokr.). Dostrzega Sąd Odwoławczy, że na k. 5 pisemnego uzasadnienia Sąd Rejonowy z tytułu pokrzywdzenia tego podmiotu wykazał także inne tytuły, rzecz jednak w tym, że skoro ustalił czasokres zachowań przestępczych J. D. z uwagi na powziętą wiedzę o rozpowszechnianiu cudzych

utworów audiowizualnych od dnia 09 grudnia 2013 roku do dnia 24 maja 2014 roku to jasnym jest, że w takim wypadku podsądny nie mógł mieć świadomości o publicznym udostępnianiu utworów audiowizualnych na szkodę tego pokrzywdzonego w okresie do dnia 01 grudnia 2013 roku (k. 5 uzasadnienia). Brak środka odwoławczego tego oskarżyciela posiłkowego jak i reprezentującego go pełnomocnika na niekorzyść co do przyjętego przez Sąd Rejonowy czasokresu uniemożliwiło Sądowi Odwoławczemu modyfikację okresu w wymiarze korzystnym dla (...) sp. z o.o.

W pozostałym zakresie Sąd Odwoławczy nie podzielił zgłaszanych przez obrońców wątpliwości, wynikających wyłącznie z przyjętego stanowiska nieakceptowania oświadczeń pokrzywdzonych o naruszonych prawach majątkowych autorskich do utworów audiowizualnych zawartych w zawiadomieniach o możliwości popełnienia przestępstwa, składanych pod odpowiedzialnością karną z art. 233 k.k., art. 234 k.k. i 238 k.k.

Zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. art. 170§1 pkt. 1 i art. 171 §1 k.p.k. poprzez wadliwe przeprowadzenie dowodu z zeznań W. K. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 171 § 1 k.p.k. określa zasady dotyczące przeprowadzania czynności z osobowymi źródłami dowodowymi. Ma zastosowanie do procesowej czynności przesłuchania świadka i rozumieć go należy jako etap spontanicznej wypowiedzi świadka czyli takiej w której nie następuje jej zakłócenie za pomocą metod określonych w § 4 i § 5 art. 171

k.p.k. Z kolei przepis art. 174 k.p.k., zakazuje zastępowania zeznań świadka treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych, skoro w procesie karnym obowiązuje zasada bezpośredniego przeprowadzania dowodu. Żaden jednak z powyższych przepisów nie zawiera zakazu procesowego wykorzystania pism, nagrań czy przygotowanej właśnie – jak w realiach tej sprawy – prezentacji multimedialnej (istotnej z uwagi na szczególny charakter tej sprawy), zawierającej spostrzeżenia, wypowiedzi czy wnioski świadka. Chodzi o to, aby taka prezentacja nie zastępowała samej czynności przesłuchania świadka, co przecież w tej sprawie nie miało miejsce, a W. K. (1) był przesłuchiwany przed Sądem na kilku rozprawach właśnie z wykorzystaniem prezentacji multimedialnej, która była przedmiotem szczegółowych pytań także ze strony skarżących.

Zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia art.7 k.p.k. w zakresie zeznań świadka W. K. (1) i złożonej przez świadka dokumentacji z k. 1025-1047 oraz z k. 1100-1279 i uznaniu tych dowodów za wiarygodne w zakresie w jakim dotyczą treści korespondencji kierowanej przez adw. B. W. (1) do spółki (...) w pismach z dnia 04 listopada 2013 roku oraz 06 grudnia 2013 roku, a w szczególności w zakresie, że w przedmiotowej korespondencji zamieszczono wydruki z portali (...) zawierające adresy (...) poszczególnych plików przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności kopii pisma z dnia 06 grudnia 2013 roku przesłanego przez (...) S.A za pismem z dnia 21 grudnia 2018 roku nie zasługuje

na uwzględnienie (k. 665-667, zarzut apelacyjny obrońców pkt. III.4).

Na karcie 18 i 21 pisemnego uzasadnienia Sąd Rejonowy za wiarygodne uznał pisma pełnomocnika pokrzywdzonego z dnia 06 grudnia 2013 roku i z dnia 04 listopada 2013 roku, które zostały skierowane do spółki (...), przyjmując także, że wraz z tymi pismami załączone został również wykazy tytułów, chronionych prawnie oraz zbiór zdjęć stron zawierające adresy URL (za pismem z dnia 06 grudnia 2013 roku), Sąd Rejonowy zakwestionował zatem pismo z dnia 21 grudnia 2018 roku, złożone do akt sprawy przez (...) (k. 665-667). Obrońcy kwestionując w tym zakresie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego wykazywali, że pełnomocnictwa od oskarżycieli subsydiarnych znajdujące się na kartach k. 1102, k. 1104-1107, k. 1109-1110 które według W. K. miały być dołączone do pisma z dnia 06 grudnia 2013 roku różnią się co do treści od pełnomocnictw, którymi miał legitymować się adw. B. W., gdy inicjował postępowanie karne w tej sprawie (k 352-363 t. 2). Co podważa twierdzenia W. K. (1) o prawdziwości treści pisma z dnia 06 grudnia 2013 roku, które także ten pokrzywdzony załączył do akt sprawy jako „odtworzone”. Obrońcy podważali wiarygodność tego pisma także z tego powodu, że W. K. (1) jako strona tego postępowania jest zainteresowana uzyskaniem korzystanego dla siebie rozstrzygnięcia, zupełnie nie zauważając, że (...) s.a. jest następcą prawnym zlikwidowanego już podmiotu (...), ale także częścią spółki (...), którą stworzyły trzy spółki, a których właścicielami są z kolei J. Ś. (2) - prezes (...), M. B.

(2) i K. S. (1), a zatem oskarżeni o czyn z art. 116 ust. 1 ustawy prawo autorskie i prawa pokrewne także na szkodę W. K. (1). Wydaje się zatem, że zarzut stronnictwa, a raczej nieprzejrzystości działań W. K. (1) jest mocno nieuprawniony. W tym wypadku przekonuje zresztą stanowisko W. K. (1), gdy wskazywał na niejasne intencje osoby sporządzającej pismo z dnia 21 grudnia 2018 roku w imieniu (...) s.a. która podpisała się jedynie parafką bez możliwości jej identyfikacji i przesłuchania na okoliczność zebranych dokumentów spółki (...) i wiążących się z tym utrudnień, jak wynika zresztą z treści pisma (k. 658). obrońcy fakt ten dostrzegali podkreślając, że pismo nie zostało przygotowane przez oskarżonych, ale co więcej, obrońcy przyznawali, że nie widzieli oryginału pisma z dnia 06 grudnia 2013 roku, bowiem nigdy nie byli w jego posiadaniu, a jedynie spółka (...) (k. 580). Rozumieć zatem należy, że o założeniu obrońców o prawdziwości pisma z dnia 06 grudnia 2013 roku, złożonego przez (...) wraz z załącznikami, zdecydowało doręczenie go przez „obiektywny, bo nie zainteresowany sporem” podmiot oraz rozbieżności w dokumentach jakimi dysponował W. K. (1), a tymi jakie pozostają w aktach postępowania przygotowawczego, złożone z kolei przez adw. B. W. (1). W. K. (1) złożył do akt sprawy – jak sam przyznał – „odtworzone” pismo z dnia 06 grudnia 2013 roku (k. 1100 t.VI), które wydrukował jako cyfrową kopię oryginału pisma wysłanego w grudniu 2-013 roku do administratora portalu (...) (k. 912, k. 914). Z kolei załączone przez W. K. (1) pełnomocnictwa należy wiązać z pełnomocnictwami jakie adw. B. W. (1) składał na etapie

postępowania przygotowawczego, gdy pokrzywdzeni wnieśli żądanie prowadzenia postępowania karnego już konkretnie przeciwko portalowi wrzuta.pl. (w odpowiedzi na stanowisko radcy prawnego spółki (...)), a także wraz z pismem procesowym pełnomocnika z dnia 13 kwietnia 2016 roku (k. 492), gdy Prokurator został zobowiązany przez sąd karny do dalszego prowadzenia postępowania karnego w tej sprawie, a w prawa pokrzywdzonego wstąpił W. K. (1) (oświadczenie z dnia 13 kwietnia 2016 roku). Został wówczas załączony komplet aktualnych pełnomocnictw, które należy wiązać ze złożonymi przez pokrzywdzonych oświadczeniami o wysokości licencji rozpowszechnianych utworów jako wysokość szkody wyrządzonej w związku z nielegalnym, publicznym udostępnianiem ich utworów, i tak:

k. 502- oświadczenie (...) z dnia 19 lutego 2014 roku, k. 518 - pełnomocnictwo dla adw. B. W. i jego skan złożony przez W. K. k. 1106;

k. 503 - oświadczenie (...) z dnia 25 lutego 2014, k. 519 pełnomocnictwo dla adw. B. W. i jego skan złożony przez W. K. k. 1109;

k. 504 - oświadczenie (...) z dnia 18 marca 2015, k. 510 pełnomocnictwo dla adw. B. W. i jego skan złożony przez W. K. k. 1103. Dodać w tym miejscu należy, że powyższe wyjaśnia także dlaczego W. K. (1) złożył pełnomocnictwo również tej instytucji, pomimo, iż adw. B. W. rzeczywiście nie reprezentował (...) w 2013 roku, gdy występował do spółki (...) pismem z dnia 06 grudnia 2013 roku;

k. 505 - oświadczenie Studia (...) z dnia 19 lutego 2014 roku, pełnomocnictwo dla adw. B. W. k.

513 i jego skan złożony przez W. K. k. 1108;

k. 506 – oświadczenie spółki (...) z dnia 21 lutego 2014 roku, k. 515 pełnomocnictwo dla adw. B. W.; W. K. (1) na k. 1110 załączył pełnomocnictwo z lutego 2014 (k. 150), gdy C. P. składał zawiadomienie o nielegalnym rozpowszechnianiu filmów (...) i S. 2 (k. 102).

k. oświadczenie S. F. z dnia 06 marca 2014 roku, k. 511 – pełnomocnictwo dla adw. B. W. i jego skan złożony przez W. K. k. 11054;

k. 508 – oświadczenie M. z dnia 21 lipca 2015 roku, k. 520 - pełnomocnictwo dla adw. B. W. i jego skan złożony przez W. K. k. 1104;

k. 509 – oświadczenie (...) z dnia 28 lutego 2014 roku , k. 521 - pełnomocnictwo dla adw. B. W. i jego skan złożony przez W. K. k. 1107;

k. 522 - oświadczenie (...) sp. z o.o. z dnia 24 lutego 2014, k. 516 pełnomocnictwo dla adw. B. W. i jego skan złożony przez W. K. k. 1102;

k. 517 – pełnomocnictwo udzielone dla adw. B. W. przez (...), skan takiego pełnomocnictwa załączył również W. K. na k. 1027, ponieważ takie pełnomocnictwo otrzymał od pełnomocnika, natomiast adw. Barłomiej (...) kierując do administratora portalu (...) spółki (...) pismo z dnia 4 listopada 2013 roku załączył pełnomocnictwo z dnia 12 lutego 2013 roku (k. 368). Powyższe wyjaśnia również dlaczego radca pr. K. Z. udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 15 listopada 2013 roku, ponieważ

pełnomocnictwo z dnia 12 lutego 2013 roku upoważniało adw. B. W. do reprezentowania pokrzywdzone (...) przeciwko wszystkim portalom.

Powyższe neguje zatem stanowisko obrońców, że W. K. (1) załączył do akt sprawy pełnomocnictwa, którymi nie mógł legitymować się adw. B. W. (1) wobec załączonych do akt postępowania przygotowawczego pełnomocnictw o innej treści. Nie dostrzegają obrońcy nie tylko tego, że w aktach znajdują się nowe pełnomocnictwa, które upoważniały adw. B. W. do reprezentowania pokrzywdzonych konkretnie już przeciwko portalowi (...). o czym przekonuje także odpowiedź radcy prawnego K. Z., która w piśmie z dnia 16 grudnia 2013 roku (k. 43) wzywała pełnomocnika do wykazania umocowania do reprezentowania podmiotów: C. 10, (...), (...), (...), (...), B. (...), zajmując merytoryczne stanowisko jedynie wobec zarzutu pokrzywdzenia Studia (...) sp. z o.o i S. F., bowiem udzielone przez nich pełnomocnictwa dotyczyły wszystkich portali interesowych. Wobec zaś takiej postawy spółki F. F. na początku 2014 roku pokrzywdzeni złożyli zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z art. 116 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przeciwko portalowi (...) i udzielili adw. B. W. nowych umocowań dotyczących tego konkretnego portalu. Sąd W. K. (1), który w 2016 roku przystąpił do postępowania otrzymał pełnomocnictwa dotyczące już portalu (...) i takie złożył do akt sprawy. (zob. k. 120 - zawiadomienie Studia (...) z dnia 20 lutego 2014 dot. portalu W..pl; podobnie zawiadomienie z dnia 19 lutego 2014 roku Studia (...), tak samo - k. 125

– C. 10, k. 134 – (...), k. 139 – (...)
k. 143 – S. F.). Udzielone adw. B.
W. pełnomocnictwa zostały złożone
dla akt sprawy wraz z pismami z
dnia 25 lutego 2014 roku i z dnia 28
marca 2014 roku i – zdaniem Sądu
Okręgowego - wiążą się z odmową
udzielenia zajęcia stanowiska przez
radcę pr. spółki (...) z
uwagi na brak upoważnienia do
reprezentowania pokrzywdzonych
przeciwko administratorowi portal
(...) pl. (...) te pełnomocnictwa,
które s z kolei złożył do akt
sprawy oskarżony J. D. za pismem
z dnia 06 października 2015 roku
- na wezwanie Policji - odnosiły
się do innych portali i w tym
zakresie radca pr. nie chciała
udzielić odpowiedzi występującemu
w imieniu pokrzywdzonych za
pismem z dnia 06 grudnia 2013 roku
pełnomocnikowi. Na k. 344 t. II akt
postępowania przygotowawczego J.
D. złożył kopię posiadanej przez
spółkę korespondencji mailowej
prowadzonej z Kancelarią (...) i
do pisma przewodniego załączył
jedynie pismo i pełnomocnictwa
udzielone adw. B. W. ale te,
które nie dotyczyły portalu (...)
(np. k. 352 pełnomocnictwo od C.
10 z dnia 08 marca 2012 roku,
pełnomocnictwo od (...) z dnia 12
kwietnia 202 roku k. 355). Także te
pełnomocnictwa, które złożyła (...)
dotyczą okresu, gdy adw. B. W.
był umocowany do reprezentowania
pokrzywdzonych, ale przeciwko
portalom wśród których nie był
wymieniony portal (...) (poza S. F.
k. 672, Studia (...) k. 673). Co
więcej, zwraca uwagę, że pismem z
dnia 25 września 2015 roku (...)
wystąpiło do J. D. o nadesłanie
całości korespondencji związanej
z rozpowszechnianiem cudzych
utworów. Oskarżony nie załączył
żadnych skanów czy listy tytułów
utworów rozpowszechnianych na

portalu, natomiast (...) s.a wraz z pismem z dnia 21 grudnia 2018 roku załączyła jednak wykaz utworów, który skutecznie zakwestionował W. K. (1) k. 911.

Dostrzega Sąd Odwoławczy zawarty w piśmie z dnia 06 grudnia 2013 roku w załączniku wykaz: w pkt. 2 – zestawienie utworów do których prawa autorskie przynależały do moich mandatów oraz w pkt. 3 kilka stron z zabezpieczonego materiału dowodowego, co także jest przedmiotem zarzutu obrońców wykluczających wobec tak użytego sformułowania, aby pełnomocnik załączył obszerny – jak podaje W. K. (1) - materiał dowodowy spółce (...). W aktach postępowania przygotowawczego (tom – załącznik) do kopii pisma z dnia 06 grudnia 2013 roku został załączony przez pełnomocnika wydruk udostępnionych utworów audiowizualnych na portalu wrzuta.pl. (k. 14-36), co więcej - z pisma z dnia 16 grudnia 2013 roku, stanowiącym odpowiedź na pismo z dnia 06 grudnia 2013 roku radca pr. nie zawiadomiła o braku załącznika w postaci listy utworów czy wydruków, a jedynie informowała, że zgłoszenie nie wyczerpuje wymogów wiarygodnej wiadomości, (...) „nie jest zobowiązany do przeszukania systemu teleinformatycznego w którym przechowywane są powyższe dane”, co dowodzić musi tego, że spółka (...) otrzymała wykaz rozpowszechnianych utworów wraz z wydrukiem. Obrońcy kwestionując w tym wypadku zeznania W. K. (1), który – z racji dochodzenia roszczeń finansowych, niewątpliwe skrupulatnie dokumentował wszystkie wydarzenia dotyczącej tej sprawy, na co zresztą zwracał uwagę także Sąd Rejonowy. Za świadkiem

zwróć zatem należy uwagę, że przesyłka z dnia 06 grudnia 2013 roku skierowana do (...) ważyła 1.100 gr, a W. K. (1) w sposób przekonywujący uzasadniał wagę przesyłki poprzez wykazanie jakie części składowe musiały ją tworzyć (k. 912). Tym samym – Sąd Rejonowy zasadnie zakwestionował dokumentację złożoną przez (...) s.a. czyniąc w tym wypadku ustalenia faktyczne na zeznanych W. K. (1) i dokumentacji z dnia 06 grudnia 2013 roku przez niego złożoną (k. 18 uzasadnienia).

Zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 442§3 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień J. D. także nie zasługuje na uwzględnienie.

Prawidłowo Sąd Rejonowy - w realiach tej sprawy – ustalił, że działalność spółki F. F., którą w spornym okresie zarządzał J. D. z uwagi na charakter świadczonej usługi, nie pozwala jej na korzystanie z wyłączenia odpowiedzialności wynikającej z art. 14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, skoro z uwagi na jej funkcjonalność nie mogła pełnić roli hosting providera. J. D. dowodził, że serwis działał na zasadzie umieszczania przez użytkowników treści o różnym charakterze, a sam portal miał na celu angażowanie użytkowników do aktywności w Internecie. W. miała zatem około 2 mln zarejestrowanych użytkowników i 2,5 mln realnych użytkowników czyli osób odwiedzających serwis miesięcznie i funkcjonowała głównie dzięki kanałom rozrywkowym i grach na komputerze. Sąd Rejonowe te okoliczności brał pod uwagę, jednak depozycjom podsądnego nie dał wiary,

posiłkując się przede wszystkim regulaminem serwisu, zeznaniami W. K. (1) i przygotowaną przez niego prezentacją multimedialną, skutecznie podważając twierdzenia podsądnego o pasywnej roli administratora. Skoro spółka w sposób czynny i aktywny angażowała się w udostępnianie plików nieograniczonej liczbie osób, w tym plików zawierających dane bezprawne to w takim wypadku ochrona wynikająca z art. 14 ust.1 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną była wyłączona. Sąd Rejonowy w tym zakresie posiłkował się złożoną do akt sprawy rejestracją wideo, przygotowaną przez W. K. (1) i ustalił jakie tytuły bez zgody uprawnionych podmiotów były publicznie udostępniane w serwisie (...), pl, w jakim czasie i przez jaki okres. Zeznanie świadka W. K. (1) pokazały w jaki sposób pliki z utworami pokrzywdzonych były rozpowszechniane na portalu (...); fakt rozpowszechniania tych utworów nie był podważany przez oskarżonego, który skupił się przede wszystkim na wykazaniu, iż stanowisko spółki (...) wobec zgłoszenia pełnomocnika pokrzywdzonych wynikało z niespełniających wymogów wiadomości wiarygodnej. Oskarżony dowodził, że z racji ilości treści umieszczanych na portalu nie był w stanie monitorować i sprawdzać każdej z nich podkreślając jednak, że w przypadku powiadomienia o treściach naruszających czyjeś prawo, spółka wszczyła procedurę uniemożliwienia dostępu do ww. treści o ile zgłoszenie o naruszeniu było wiadomością odpowiadającym kryteriom przewidzianym w regulaminie serwisu (...).

Już w tym miejscu nie zgodzi się Sąd Odwoławczy z lansowaną przez obrońców tezą, że spółka (...) nie była otwarta na żądanie usunięcia utworów audiowizualnych pokrzywdzonych, a jedynie zgłoszenia pełnomocnika z dnia 04 listopada 2013 roku i z dnia 06 grudnia 2013 roku nie spełniały wymogów wiarygodności wiarygodnej, co uniemożliwiało podjęcie działań przez administratora. Po pierwsze, już na wstępie obu pism tj. z dnia 15 listopada 2013 roku (odpowiedź na pismo z dnia 04 listopada 2013 roku) i z dnia 15 grudnia 2013 roku (odpowiedź na pismo z dnia 06 grudnia 2013 roku) radca prawna podkreślała, że (...) odmawia zadośćuczynieniu zapłaty żądanej kwoty jako bezzasadnej co przecież jako oczywiste determinowało dalsze stanowisko, że żądanie usunięcia danych nie spełnia kryteriów wiadomości wiarygodnej w rozumieniu regulaminu obowiązującego w (...). nie zawiera informacji odnośnie adresu (...) wraz z nazwą pliku, nazwą użytkownika oraz datą i godziną ich umieszczenia, kwestionując zresztą umocowanie adw. B. W. (1) do reprezentowania pokrzywdzonych. Z brzmienia art. 14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną wynika, że konieczność niezwłocznego zablokowania dostępu do danych zachodzi wtedy, gdy przechowujący uzyska wiarygodną wiadomość o bezprawności danych tj. wiadomość, która jest wiarygodna i która wskazuje dane, które są bezprawne. Tyle winna zawierać treść wiarygodnej wiadomości. Powołany przepis nie określa zatem, w jaki sposób wiarygodna wiadomość powinna wskazywać bezprawne

dane. Powyższe oznacza zatem, że zawiadamiający o bezprawności danych może wskazać te dane w dowolny sposób pod warunkiem, że zostaną w taki sposób opisane, iż możliwa będzie ich identyfikacja. W konsekwencji - stawianie wymogu podania adresu (...) stanowi celową barierę utrudniającą uprawnionemu dochodzenie jego praw. Cecha "wiarygodności" zawiadomienia nie odnosi się przecież do "technicznej" postaci zgłoszenia, lecz do zasadności uznania zgłoszenia za uprawdopodobnione. Tymczasem sam adres (...) (...) w żaden sposób nie wskazuje, czy zgłoszenie jest czy też nie jest wiarygodne, nie zawiera bowiem w szczególności informacji o zawartości pliku, która ma być bezprawna (a jedynie o położeniu pliku). Wskazanie adresu (...) może jedynie czynić usunięcie pliku łatwiejszym i dogodniejszym dla administratora, tym niemniej nie wpływa, na samą skuteczność zawiadomienia o bezprawnym charakterze danych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 18 września 2017 r. sygn. I ACa 1494/15). Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że spółka zareagowała jedynie pozornie, a co wiązało się z wysokością kwoty jakiej żądał pełnomocnik pokrzywdzonych. Za powyższym przemawia to, że pisma pełnomocnika pokrzywdzonych w ogóle nie trafiły do pracowników działu informatycznego celem podjęcia próby ustalenia czy utwory te są rozpowszechniane, skoro dotyczyły filmów fabularnych i animowanych podmiotów znanych przeciętnemu odbiorcy. Wprost przeciwnie zgłoszenia pełnomocnika od razu zostały skierowane do radcy prawnego i nastąpiło długa wymiana korespondencji (wg. ustaleń Sądu R. k. 25-26). Zgadza

się Sąd Odwoławczy, że wskazanie adresu (...), danych użytkownika, czasu umieszczenia treści może czynić usunięcie pliku łatwiejszym i dogodniejszym dla spółki, o czym przekonują zeznania świadków P. K. i M. K., ale nie mogą wpływać na samą skuteczność zawiadomienia o bezprawnym charakterze danych, zwłaszcza jeżeli dotyczyło to utworów ogólnie znanych w powszechnym odbiorze. Z tych względów dla oceny sprawstwa oskarżonego nie ma większego znaczenia opinia R. R. (2) z dnia 31 sierpnia 2016 (k. 603), w której biegły miał się wypowiedzieć czy zgłoszenie pełnomocnika było wiarygodną wiadomości. Skoro stawiany jest wymóg, aby wiadomość uznać za wiarygodną wg kryteriów obiektywnych, to chodzi o to, że w ocenie każdego rozsądnego człowieka taka wiadomość musi być uznana za zasługującą na zaufanie. Powyższe pozwala na przyjęcie, że dane wskazane w pismach pełnomocnika pokrzywdzonych, w tym tytuły utworów oraz ich właściciele (polskie Studia (...), producenci polscy) były wiarygodne i spółka miała obowiązek na nie niezwłocznie zareagować, a nie żądać ich uzupełnienia. O powyższym przekonują także zeznania świadka P. C., który w sprawie wydał – na zlecenie pełnomocnika pokrzywdzonych – opinię, a która należało uznać za wiarygodną. Złożone przez adw. B. W. żądania określiły również moment powzięcia wiedzy przez J. D., a tym samym czasu ponoszenia odpowiedzialności karnej administratora. Niewątpliwie J. D. tak długo jak nie miał wiedzy (o ile rzeczywiście), że utwory filmowe pokrzywdzonych zostały udostępnione na administrowanym

przez niego portalu, tak długo nie mógł podejmować w tym zakresie działań. Nie miał on ogólnego obowiązku monitorowania i filtrowania treści publikowanych przez osoby trzecie. W sytuacji jednak otrzymania wiadomości od adw. B. W. miał obowiązek ustalić czy w tym wypadku rzeczywiście umieszczone są pliki naruszające prawa tych podmiotów.

Nie sposób zgodzić się również z poglądem, że skoro prawnik (radca prawny) udzieliła stosownej odpowiedzi na żądanie pełnomocnika to powyższe powinno zwolnić oskarżonego z odpowiedzialności karnej. Świadek M. K. przyznała, że w sprawach skomplikowanych żądanie kierowane było do Zarządu, który podejmował dalsze decyzje. J. D. niewątpliwie skorzystał z pomocy działu prawnego, ale przecież nie dlatego, że nie miał wiedzy jak rozpoznać zgłoszenie, ale dlatego, że było to zgłoszone o charakterze finansowym, zgłoszone przez podmioty polskiego świata filmowego i konieczne było ustalenie jak wybrać z tego problemu. Z zeznań M. K. wynika, że ostateczne decyzje co do sposobu rozpatrzenia zgłoszenia podejmował Zarząd, nawet konsultując je poprzednio z działem prawnym. M. K. wskazywała, że w sprawie zgłoszeń kontaktowała się bezpośrednio z J. D., podobnie zeznawał P. K., który portalem W. pl, zajmował się od 2009 roku aż do jego likwidacji. W tym jednak wypadku, żadne ze świadków nie miał żadnej styczności z pismami adw. B. W. co tylko wzmacnia trafne ustalenia Sądu I Instancji.

Nie można czynić zarzutów Sądowi Rejonowemu, że dokonując

oceny motywów jakimi kierowała się spółka oraz J. D. przy formułowaniu odpowiedzi na żądania oskarżycieli posiłkowych korzystał z argumentacji Sądu Okręgowego w Warszawie, ujętej w postanowieniu z dnia 09 listopada 2017 roku. Skoro Sąd Rejonowy na podstawie czynionych ustaleń doszedł do takich samych wniosków, to trudno żeby od takiego stanowiska odstąpił tylko dlatego, że podobne spostrzeżenia formułował Sąd Okręgowy, który na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nakazał merytoryczne rozpoznanie sprawy.

Nie chodzi o to, że serwis (...) został utworzony w celach przestępczych, czy do promowania działań sprzecznych z prawem, ale o to, że w tej konkretnej sprawie zasłaniając się wymogami utworzonego przez siebie regulaminu nie chciał usunąć utworów rozpowszechnianych bez zgody uprawnionego podmiotu. O tym, że regulaminy takich serwerów często stanowiły celową przeszkodę wskazywały już sądy powierzchne w innych rozstrzygnięciach jak tych dotyczących serwera internetowego (...).

To, że inne podmioty zgłaszały naruszenie zgodnie z wymogami regulaminu nie może stanowić okoliczności przesądzających o nieczytelności zgłoszenia pełnomocnika pokrzywdzonych jak np. powołanie się na zgłoszenie (...)u. Rzecz bowiem chodzi o zgłoszeniu kilkunastu pozycji filmowych, które w obrocie internetowym już funkcjonowały i były znane w powszechnym odbiorze, na co zwracał uwagę W. K. (1). O tym, że w badanym okresie piractwo internetowe było problem

ogólnopolskim niech świadczy i to, że w dniu 09 grudnia 2013 roku na (...) Prawa Autorskiego (www.(...).pl) zajęto stanowisko o konieczności rozszerzenia odpowiedzialności karnej za naruszenie praw autorskich w Internecie także na administratorów portali internetowych uznając, że prawdziwym wyzwaniem nie jest zwalczanie piractwa poprzez karanie indywidualnych użytkowników, ale zapobieganie czerpaniu korzyści z kradzieży dóbr intelektualnych przez firmy pośredniczące w publicznym udostępnianiu utworów na swoich portalach. Wskazać zresztą należy, iż postępowanie karne przeciwko administratorowi (...) zostało zainicjowane początkowo przeciwko innym administratorom jak tym zarządzającym portalem (...) – co było wiedzą powszechnie znaną z racji popularności głównie tego portalu. Obecnie zresztą przed Sądem Najwyższym zawisła do rozpoznania skarga kasacyjna wydawcy portalu (...) (postępowanie zostało zainicjowane pozwem Stowarzyszenia (...)) w zakresie odpowiedzialności portali hostingowych za rozpowszechnianie utworów bez ich zgody sygn. IIICSKP 2/21 (sądy powszechne uznały, że taka odpowiedzialność istnieje, nakazując portalowi (...) usunięcie kont z linkami do filmów bezprawnie rozpowszechnianych jak (...), (...), (...) oraz zasądzić na rzecz właścicieli zadośćuczynienia ([https://\(...\).pl/25.01.2021](https://(...).pl/25.01.2021)).

Zarzut apelacyjny naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegająca na dokonaniu dowolnej, niepełnej, nielogicznej oraz sprzecznej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zeznań świadka P. C. i uznanie

ich za wiarygodne nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Świadek w swoich depozycjach nie ukrywał, że formułując wnioski o możliwości ustalenia plików z nielegalnymi utworami na serwerze (...) korzystał z zrzutów stron ekranu (...), ze zdjęć stron wyszukiwarki i zdjęć stron emisji on line utworów jak i to, że przeprowadzona analiza informatyczna została oparta przy wykorzystaniu rozwiązań oferowanych przez sam portal. Opinia wydana została na podstawie 49 screenów stron portalu, jednego screenu z obrazu wyszukiwarki plików i jednego ze strony emisji plików. Świadek zatem na tej bazie przyznawał, że na podstawie screnu obrazu wyszukiwarki plików widoczne były istotne elementy identyfikujące utwór - wskazano adres (...) wyszukiwarki portalu – (...) (to druga strona wyszukiwarki), wyświetliło się 16 okien dialogowych, po kliknięciu w które użytkownik został przekierowany na stronę emisji online filmów; Każde z okien katalogowych wyświetla kadr z filmu i podpisane jest tytułem odcinka.

Świadek – dysponując takim materiałem – przyjął, że zdjęcia stron wyszukiwarki w sposób pośredni wskazywały miejsce pliku w przestrzeni internetowej, kliknięcie w ikonę filmu pozwalało na przejście na stronę emisji online utworu, a w konsekwencji na ustalenie miejsca pliku w przestrzeni internetowej. Tym samym świadek przyznał, że podważane obecnie przez obrońców żądania zawierały podstawową informację umożliwiającą ustalenie pliku w przestrzeni internetowej.

Obrońcy podważając niekorzystane dla podsądnego wnioski P. C., wskazywali, że opinię świadek sporządził w 2016 roku, podczas gdy portal (...) został zamknięty we wrześniu 2015 roku, nie dostrzegli pisma z dnia 09 października 2019 roku (k. 1859), z którego wynika, że P. C. badanie portalu przeprowadzał w lipcu 2015 roku, a więc jeszcze przed jego zamknięciem, natomiast samą opinię sporządził i przekazał pełnomocnikowi pokrzywdzonych w 2016 roku.

Zarzut naruszenia zakazu dowodowego z art. 393§ 3 k.p.k w brzmieniu obowiązującym do dnia 01 lipca 2015 roku – nie zasługuje na uwzględnienie.

Obrońcy wskazali, że nagrania wykonane zostały przez W. K. (1) przed 01 lipca 2015 roku, a zatem nie mogły być wykorzystane dla celów postępowania – (powołując się w tym zakresie na postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2019 roku (...) 328/18 dotycząc art. 168b k.p.k.), skoro Sąd Rejonowy procedował po dacie 01 lipca 2015 roku i środek odwoławczy został wniesiony po tej dacie. Obrońcy zaprezentowali zatem stanowisko, że wobec rezygnacji przez ustawodawcę z wymogu „nie dla celów prywatnych” dowody prywatne sporządzone wcześniej tylko na potrzeby sprawy karnej nie mogą być wykorzystane w procesie karnym, a zatem również nagrania wytworzone przez W. K. (1). Sąd Okręgowy takiego stanowiska nie akceptuje. W brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. ustawodawca wskazywał w ramach tej regulacji, że mogą być odczytywane na rozprawie wszelkie dokumenty prywatne, powstałe poza postępowaniem karnym i nie

dla jego celów, w szczególności oświadczenia, publikacje, listy oraz notatki, natomiast od dnia 1 lipca 2015 r. zrezygnował z zastrzeżenia "i nie dla jego celów", co oznacza, że od tej daty dopuszczalne jest odczytywanie dokumentów prywatnych sporządzonych poza postępowaniem karnym, nawet jeżeli powstały dla jego celów, a więc nawet wtedy, gdy ewidentnie stanowią tzw. dowód intencjonalny. W dacie, w której wyrokował Sąd Rejonowy obowiązywał art. 393 § 3 k.p.k. już w innym, szerszym brzmieniu. Zgodnie z art. 27 ustawy nowelizującej z 2013 r. ustawodawca nakazał stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego w brzmieniu nadanym tą nowelą, chyba że dalsze przepisy noweli stanowiłyby inaczej. Lektura pozostałych przepisów intertemporalnych, w tym art. 36, przekonuje o tym, że ustawodawca co do art. 393 § 3 k.p.k. nie wprowadził żadnej modyfikacji od zasady bezpośredniego stosowania przepisów w znowelizowanym brzmieniu. Oznacza to, że w czasie postępowania przed Sądem Rejonowym w niniejszej sprawie obowiązywał już art. 393 § 3 k.p.k. w szerszym zakresie pozwalający na odczytywanie dokumentów prywatnych, to jest także wówczas, gdy miały one charakter dowodu intencjonalnego. Zmiana art. 393 § 3 k.p.k. w toku postępowania karnego, które nie zostało jeszcze prawomocnie zakończone, może prowadzić do wniosku, że ewentualne wadliwe czynności dowodowe dokonane z naruszeniem przepisu w dotychczasowym brzmieniu, ale zgodne z tym przepisem w wersji znowelizowanej, która weszła w życie jeszcze w trakcie postępowania, uległy konwalidacji z

mocy prawa. Co więcej, dokumenty prywatne wytworzone w sposób pozaprocesowy (prywatny) w celu wykorzystania ich w sprawie karnej przed dniem 01 lipca 2015 roku było niedopuszczalne w zakresie uznania za dowód „właściwy”, czy weryfikujący, ale przecież nie oznaczało to, że takie dowody nie mogły być wykorzystane przez organy procesowe jako źródła informacji o innych dowodach, które organ procesowy mógł przeprowadzić w sposób procesowy jak miało to miejsce w badanie sprawy w postaci przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka W. K. czy uzyskania opinii P. C.. Aktualnie obowiązująca regulacja prawna (vide art. 393 § 3 k.p.k.) skutkowałą jedynie tym, że dokumentom powstałym poza postępowaniem karnym nadano moc równorzędnych dowodów w sprawie, a nie zakaz wykorzystania dokumentów prywatnych wytworzonych przed 01 lipca 2015 roku jak mylnie przyjmują skarżący.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu nie jest zasadny;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Obrońcy nie podnieśli takich argumentów, które potwierdziłyby uchybienia Sądu Rejonowego, a tym samym wymagały

wydania rozstrzygnięcia w kierunku wnioskowanym przez skarżących.		
Lp.	Zarzut	
3	<p>Obraza prawa materialnego z art. 438 pkt. 1 a k.p.k. w zakresie w jakim wyrok dotyczy środków karnych, polegająca na orzeczeniu nawiązki w maksymalnej wysokości przy zastosowaniu art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. i art. 53 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie przypisanego J. D. czynu tj. w kwocie po 100.000 zł (zarzut apelacyjny obrońców pkt. IV);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Zgodnie z art. 46 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku obowiązek kształtowania szkody, w tym przede wszystkim wysokości szkody wiążąc należało z zasadami określającymi wymiar kary, o czym stanowił art. 56 k.k. także w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku. Z samej istoty środka karnego przewidzianego w art. 39 pkt 5 k.k. i art. 46 § 1 k.k. wynikał jego prawnokarny, represyjny charakter, dopiero w drugim rzędzie realizujący też funkcję kompensacyjną.</p> <p>Stosując zatem kryteria wynikające z art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd ustalając wysokość środka karnego musiał mieć na uwadze stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości czynu, w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw</p>		

przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie.

Obrońcy kwestionując wysokość szkody, przyjętej przez Sąd Rejonowy powoływali się na brak kategoriycznych ustaleń w zakresie tytułów utworów do których majątkowe prawa autorskie zostały naruszone, komu (te prawa) były w ogóle przynależne i jakiej wartości licencje musiały być wykupione, zarzucając Sądowi I Instancji zlekceważenie wymogów przewidzianych w art. 53 i 56 k.k., skoro przyjął w tym wypadku art. 46 k.k. w brzmieniu korzystniejszym dla podsądnego.

Po pierwsze - obrońcy doskonale orientują się co do ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego odnośnie tytułów utworów rozpowszechnianych na portalu (...) a ujętych przez Sąd Rejonowy w wykazie utworów na kartach 5 - 6 pisemnego uzasadnienia, skoro jeszcze w piśmie z dnia 05 marca 2021 roku zaczęli domagać się wykazania przez podmioty pokrzywdzone przysługujących mu praw majątkowych do tychże utworów (k. 2297-2298).

Po drugie - z uzasadnienia Sądu Rejonowego na k. 44 wynika, że Sąd przyjął znaczną szkodliwą społeczność czynu, przypisanego J. D. z uwagi na rodzaj naruszonego dobra prawnego, wywołane pod stronie pokrzywdzonych straty materialne, które w ocenie Sądu nie były możliwe do oszacowania (co w konsekwencji skutkowało nałożeniem na

oskarżonego obowiązku zapłaty
nawiązki, a nie naprawienia
szkody). Jako okoliczność korzystną
dla podsądnego, Sąd Rejonowy
uwzględnił jego dotychczasową
niekaralność oraz ustabilizowany
tryb życia. Z pisemnych rozważań
wynika i to, że Sąd I Instancji
ustalając wysokość nawiązki przyjął
wartość licencji, której nabycie
byłoby niezbędne dla legalnego
rozpowszechniania utworów co
nie było prawidłowe z racji
braku podstaw do stosowania w
procesie karnym art. 79 ust. 1
ustawy o prawie autorskim i
prawach pokrewnych. Do tego,
Sąd Rejonowy kształtując wysokość
nawiązki uwzględniał te utwory,
które były rozpowszechniane poza
okresem przypisanym J. D.,
co jest szczególnie widoczne w
zakresie utworów do których prawa
majątkowe przysługują (...) sp. z
o.o. Przy przyjęciu czasokresu od
dnia 09 grudnia 2013 roku do
dnia 24 maja 2014 roku (i braku
środka odwoławczego na niekorzyść
w tym zakresie) Sąd Odwoławczy,
w ramach wywiedzionego zarzutu
apelacyjnego i stwierdzonego
uchybień w rozstrzygnięciu, był
zobligowany wyeliminować 15
tytułów (...) sp. z o. o i odmówić
statusu pokrzywdzonego w stosunku
do 3 pozostałych (G., (...), (...)), w
przypadku Studia (...) – dwa tytuły
((...), (...)), w przypadku W. K. (1)
(działającego pod firma (...)) – jeden
tytuł (...), w przypadku Studia
(...) w ogóle odmówić przymiotu
pokrzywdzenia wobec faktu, że adw.
B. W. nie był upoważniony do
reprezentowania Studia w zakresie
filmów animowanych, a jedynie tych
wyprodukowanych po roku 1990, do
których odcinki serii (...) i (...)
nie należą. Powyższe ustalenia Sądu
Okręgowego, zawężające zatem
liczbę pokrzywdzonych podmiotów,

liczbę utworów rozpowszechnianych w czasie przyjętym przez Sąd Rejonowy (niezakwestionowanym przez strony) skutkowało modyfikacją wysokości nawiązki przy prawidłowym przyjęciu podstawy prawnej z art. 46 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w oparciu o art. 115 § 2 k.k. – z uwagi na charakter czynu, rodzaj naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynu w tym czasie działania, ilość pokrzywdzonych i ich wymiar w środowisku filmowym, postać zamiaru uznał, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest znaczny, podobnie ustalając stopień zawinienia na który wpływ miała motywacja i sposób zachowania się sprawcy, w tym podejmowane starania w zakresie naprawienia szkody (art. 53 § 2 k.k.). W świetle powyższego Sąd Okręgowy ustalił wysokość nawiązki na rzecz:

- (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. – 6.000 złotych;
- Wytwórni (...) z siedzibą w W. – 20.000 złotych;
- W. K. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Agencja (...) - 10.000 złotych;
- (...) Ltd. Sp. z o.o. z siedzibą we W. kwoty – 6.000 złotych;
- Studia (...) z siedzibą w B. kwoty – 20.000 złotych;

Wniosek

W tym zakresie obrońcy nie złożyli wniosku apelacyjnego, a jedynie wniosek o:

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<ul style="list-style-type: none"> • umorzenie postępowania wobec J. D. w części dotyczącej Wytwórni (...); • w pozostałym zakresie uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;. 		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
Lp.	Zarzut	
4	<p>Obrazę przepisów postępowania, a to art. 57 § 1a k.p.k. w zw. z art. 58 § 2 k.p.k. i art. 61 k.p.k. polegającą na jego niezastosowaniu w zakresie w jakim dotyczy Wytwórni (...) wobec odstąpienia od oskarżenia albowiem na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 roku nie stawił bez usprawiedliwienia zarówno oskarżyciel subsydiarny jak i nie stawił się jego pełnomocnik, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>W aktach sprawy na k.1905 t. X załączone pozostaje pisemne oświadczenie (...) – Instytutu (...) (powstała z dniem 01 czerwca 2017 roku z połączenia (...) oraz Narodowego Instytutu Audiowizualnego) o wstąpieniu w prawa oskarżyciela subsydiarnego w</p>		

miejsce (...) i udzieleniu adw. B. W. (1) z dniem 22 listopada 2019 roku (k. 1906) pełnomocnictwa dla reprezentowania w badanej sprawie. Z kolei z dniem 01 października 2019 roku powstała Wytwórnia (...) z połączenia podmiotów: (...), Studia (...), (...) (...) (także pismo procesowe pełnomocnika k. 1805 - 1809t. IX) zgodnie z zarządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 28 grudnia 2018 roku o i powstaniu Wytwórni (...) (wpis w dniu 02 października 2019 roku). Na k. 1899 t. IX załączone zostało pismo (...) z dnia 20 listopada 2019 roku, w którym podmiot ten potwierdził wstąpienie w prawa dotychczasowych pokrzywdzonych z udzielonym pełnomocnictwem dla adw. B. W..

Pełnomocnik w imieniu obu pokrzywdzonych występował na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 roku, co zostało zakwestionowane przez obrońców, którzy powołując się na orzecznictwo SN (pismo procesowe z dnia 14 listopada 20-19 roku) dowodzili, że wobec połączenia dotychczasowych pokrzywdzonych w nowy podmiot tj. Wytwórnę (...) i przejęcia ich dotychczasowych praw, pełnomocnik winien był uzyskać nowe pełnomocnictwo od nowego podmiotu , uznając – zgodnie z brzmieniem art. 57 § 1a k.p.k obowiązującym od dnia 05 października 2019 roku - że oskarżyciel posiłkowy z uwagi na niestawiennictwo na rozprawę odstąpił od oskarżenia co winno skutkować w tym zakresie umorzeniem postępowania karnego. Sąd Rejonowy argumentacji obrońców nie podzielił stosując odpowiednio treść art. 58 § 2 k.p.k.

i art. 61 k.p.k. co także nie zyskało aprobaty skarżących.

Nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, że obecność na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 roku pełnomocnika dotychczasowych pokrzywdzonych, którzy w wyniku przekształcenia decyzją Ministra Kultury i (...) Naukowego skonsolidowani zostali w dwa odrębne podmioty tj. Wytwórnię (...) oraz (...) – Instytut (...), reprezentował „nowych” pokrzywdzonych także na tej rozprawie, o czym przekonuje oświadczenie złożone przez adw. B. W. (1) w toku rozprawy wobec zarzutów podnoszonych przez obrońcę. Za wystarczające było zobowiązanie pełnomocnika przez Sąd Rejonowego do złożenia stosownych umocowań dla spełnienia wymogów formalnych w tym zakresie, co zresztą miało miejsce. Inna rzecz, że nawet niestawiennictwo oskarżycieli posiłkowych i pełnomocnika nie dawałoby Sądowi Rejonowemu prawa do umorzenia postępowania w zakresie wnioskowanym przez obrońców. Do treści art. 57 § 1a k.p.k. wprowadzono zapis, że w sprawie, w której oskarżyciel publiczny nie bierze udziału, niestawiennictwo oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnika na rozprawie głównej bez usprawiedliwienia uważa się za odstąpienie od oskarżenia. Umożliwia to zaniechanie prowadzenia postępowania wbrew woli pokrzywdzonego, który nie jest zainteresowany sprawą lub zmienił swoje stanowisko. W takiej jednak sytuacji, Sąd rozpoznający sprawę jest zobowiązany do zawiadomienia prokuratora o prawie do wstąpienia do toczącego się postępowania w terminie 14 dni od doręczenia zawiadomienia,

a dopiero bezskuteczny upływ tego okresu powoduje umorzenie postępowania (art. 57 § 2 k.p.k.). Zgodnie bowiem z treścią art. 55 § 4 k.p.k. prokuratorowi przysługuje prawo udziału w postępowaniu sądowym zainicjowanym subsydiarnym aktem oskarżenia, gdzie staje się oskarżycielem publicznym, a więc nawet wtedy, gdy zajął on uprzednio negatywne stanowisko w kwestii ścigania. Niestawiennictwo oskarżyciela posiłkowego w trakcie danej rozprawy, nie może powodować umorzenia postępowania na tymże terminie, ponieważ decyzja taka wymaga stanowiska prokuratora. W konsekwencji sąd musi zawiadomić o powyższym prokuratora i dopiero po zarządzonej przerwie, jeżeli prokurator nie obejmie czynu ściganiem, postępowanie umorzyć. O zasadności stanowiska Sądu Okręgowego świadczy chociażby to, że Prokurator po wydaniu wyroku w tej sprawie złożył wniosek o jego uzasadnienie (k. 1960), na rozprawie odwoławczej przystąpił do postępowania (także druk projektu ustawy - o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw nr (...) dotyczącego art. 57 § 1a k.p.k. oraz - Subsydiarny akt oskarżenia w świetle nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 19 lipca 2019 r A. D..).

Wniosek

Wniosek o:

- umorzenie postępowania wobec J. D. w części dotyczącej Wytwórni (...);

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
(...) nie podnieśli takich argumentów, które skutkowałyby uznaniem wniosku apelacyjnego za zasadny.		
Lp.	Zarzut	
5	<p>Obraza przepisów postępowania tj.</p> <p>- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 18 k.k. polegającą na wydaniu orzeczenia w oparciu o błędną ocenę materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającego na uznaniu za niewinnych J. Ś. (1), M. B. (1), K. S. (1), R. S. (1), podczas gdy wszyscy oskarżeni wspólnie i w porozumieniu prowadzili działalność polegającą na rozpowszechnieniu na portalu (...) utworów co do których nie posiadali praw i czerpali z tego procederu zyski (zarzut apelacyjny nr 2 pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych subsydiarnych);</p> <p>- art. 7 k.p.k. polegający na wydaniu orzeczenia w oparciu o błędną interpretację przeprowadzonych dowodów w postępowaniu, błędną ocenę materiału zawartego w aktach sprawy z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego polegającą na uznaniu wyjaśnień J. Ś. (1), M. B. (1), K. S. (1), R. S. (1) za spójnie, logiczne i przekonujące co skutkowało wydaniem wyroku uniewinniającego, podczas gdy wszyscy wspólnie i w porozumieniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>przewodzili działalność polegającą na rozpowszechnianiu na portalu (...) utworów co do których nie posiadali prawa, a składane przez nich wyjaśnienia były sprzeczne z zabezpieczonym materiałem dowodowym (zarzut apelacyjny nr 2 pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych subsydiarnych);</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W zakresie pozostałych oskarżonych, Sąd Rejonowy uznał, iż brak jest wystarczających dowodów, aby przypisać im odpowiedzialność karną z art. 116 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Stanowisko Sądu Rejonowego można zaakceptować w przypadku oskarżonego R. S. (1), który funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) pełnił do 30 października 2013 roku, zaś z materiału dowodnego wynika, że zgłoszenia z dnia 4 listopada 2013 roku i z dnia 6 grudnia 2013 roku pomimo zaadresowania do tego oskarżonego były rozpatrywane przez radcę prawną K. Z. na polecenie oskarżonego J. D., który obowiązki Prezesa objął w listopadzie 2013 roku. Odnośnie tego oskarżonego brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na jego sprawstwo.</p> <p>Inaczej natomiast Sąd Odwoławczy ocenił materiał dowodowy w zakresie odpowiedzialności karnej J. Ś. (1), M. B. (1) i K. S. (1). Zwraca przy tym uwagę, że również Sąd Rejonowy, kierując się zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego określał tych oskarżonych „ekonomicznymi właścicielami”</p>		

spółki (...), którzy z pewnością czerpali zyski z działalności tej spółki - uznając jednak, że dostarczony przez oskarżenie materiał dowodowy nie uprawnia do przyjęcia w sposób pewny, że oskarżeni J. Ś. (1), M. B. (1) i K. S. (1) zapoznawali się ze szczegółami każdej aktywności podejmowanej przez spółkę (...), w tym w szczególności by kontrolowali treść udostępnionych w serwisie (...) materiałów, stanowiących utwory w rozumieniu prawa autorskiego. Sąd Rejonowy nie wykluczał zresztą, że oskarżani mogli wywierać presję na powołanego swoją wolą Prezesa Zarządu tej spółki co do sposobu rozwiązania sporu z pokrzywdzonymi, uznając ostatecznie, że w tym zakresie również nie dysponuje żadnymi. Sąd Rejonowy posiłkował się nie tylko wyjaśnieniami oskarżonych, ale również zeznaniami świadków M. K. i P. K., którzy przyznawali, że tego typu zgłoszeniami zajmował się Zarząd Spółki (...). W przypadku depozycji podsądnych, w szczególności oskarżonego J. Ś. (1) Sąd orzekający uznał je za spójne i wyczerpujące, co słusznie spotkało się z krytyką pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i W. K. (1).

Rzecz bowiem w tym, że oskarżeni, a w szczególności J. Ś. (1) złożył wyjaśnienia jedynie takiej treści, która miała doprowadzić do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez tego podsądnego jak i zresztą pozostałych. Oskarżony dowodził, że w okresie objętym zarzutem żaden z podsądnych nie zarządzał spółką (...), nie pełnił w niej jakiegokolwiek funkcji, nie udostępniał na platformie żadnych bezprawnych treści i nie miał wiedzy jak serwis (...) pl. funkcjonuje. Zanegować

należy to ostatnie stwierdzenie o braku wiedzy oskarżonych co do sposobu działania portalu internetowego jak i świadomości o publicznym udostępnianiu na portalu bezprawnych danych, z naruszeniem praw pokrzywdzonych podmiotów.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oskarżeni zasiadali w zarządzie podmiotu Grupa spółki (...) sp. z o.o. która posiadała 100% udziałów w spółce (...), a zatem pośrednio przez ten podmiot byli właścicielami spółki (...), administrującej portalem (...) pl. (...) budzi wątpliwości, że oskarżeni mieli także wpływ na działalność spółki (...), skoro decydowali o zmianie składu Zarządu spółki, otrzymywali raporty zarządcze i finansowe spółki, zatwierdzali rachunki i wyniki bilansu czy w końcu udzielali absolutorium Zarządowi tej spółki. Przecież – jak dowodził J. Ś. (1) - właśnie z uwagi na brak rentowności tej spółki, malejącą oglądalność, niezadawalające przychody, oskarżeni podjęli decyzję o zamknięciu portalu (...), podważającym tym samym zarzut, iż decyzja ta została podjęta wobec prowadzanego postępowania karnego. Te ustalenia są istotne, bowiem pokazują w rzeczywistości faktyczne kompetencje Prezesa Zarządu spółki (...), które miały charakter wyłącznie techniczny i dotyczący jedynie bieżącej działalności spółki. Tym samym nie sposób zanegować twierdzeń skarżącego w tym wypadku pełnomocnika pokrzywdzonych (ale także oskarżyciela W. K. (1)), że złożone przez adw. B. W. (1) zgłoszenia o naruszeniu praw autorskich takich podmiotów pokrzywionych jak zespoły polskich studiów (...), (...), (...), (...), polskich

producentów: C. 10, (...), B. F. wymagało ingerencji oskarżonych, a nie pozostawienia tej kwestii wyłącznie do decyzji J. D. nawet przy wsparciu działu prawnego.

J. Ś. (1) wyjaśniał, że o finansowych żądaniach oskarżycieli posiłkowych dowiedział się w dniu poprzedzającym wejście na giełdę, co nie jest prawdą, chociaż obrońcy twierdzą inaczej wskazując, że podsądny użył sformułowania „oskarżyciele”, a nie (...), którego dotyczyło jedynie pismo z dnia 04 listopada 2013 roku. Spółka (...) wchodziła na giełdę w dniu 23 kwietnia 2015 roku, pierwsze publikacje prasowe miały miejsce w Gazecie (...) w dniu 06 października 2015 roku pod tytułem Filmowcy kontra spółka (...), natomiast zgłoszenia pełnomocnika z dnia 04 listopada 2013 roku i następne z dnia 06 grudnia 2013 roku zostało doręczone J. D. jeszcze w 2013 roku. Z udzielonej przez J. Ś. (1) odpowiedzi z dnia 20 listopada 2013 roku na pismo pełnomocnika pokrzywdzonych z dnia 04 listopada 2013 roku (doręczone w dniu 08 listopada 2013 roku) wynika, że oskarżony został poinformowany o naruszeniu praw majątkowych (...) Studia (...) z uwagi na publiczną emisję wymienionych w tym piśmie odcinków serii (...), (...), (...), (...). Odpowiedź J. Ś. (1) ma charakter lakoniczny (k. 5) informujący jedynie o skierowaniu pisma do niewłaściwego adresata, co przecież nie oznacza, że oskarżony nie zdał sobie sprawy z wagi problemów wiążących się z wystąpieniem pełnomocnika. Zgłoszenie przez tego samego pełnomocnika kolejnego żądania kilka dni później i to pochodzącego od kolejnych pokrzywdzonych żądającym milionowych kwot

odszkodowania niewątpliwie nie mogło pozostać do wyłącznej wiedzy J. D., ale musiało stanowić przedmiot rozmów wszystkich oskarżonych z uwagi na zgłaszane roszczenia finansowe. Nie budzi zatem - w ocenie Sądu Okręgowego - wątpliwości, że J. Ś. (1), podobnie jak M. B. (1) i K. S. (1) znali treść obu pism adw. B. W., a co najmniej od 20 listopada 2013 roku mieli świadomość rozpowszechniania utworów bez zgody Studia (...). Nie sposób nie zauważyć i tego, że także pismo z dnia 29 listopada 2013 roku skierowane do R. S. (1) w przedmiocie kolejnych informacji o naruszeniu prawa majątkowych Studia (...) z uwagi na adnotacje na k. 2 pisma było również kierowane do Grupy (...) S.A (wspólnik), której biuro – nota bene - znajdowało się pod tym samym adresem co spółka (...). J. D. jako administrator portalu (...) otrzymywał pisma kierowane przez adw. B. W. (1), ale w wypadku tych oskarżonych chodzi o ich wiedzę i wspólne porozumienie co do sposobu załatwiania zgłoszenia pełnomocnika pokrzywdzonych. Zwraca zresztą uwagę, że biuro spółki (...) miało jedynie adres wirtualny (notatka policyjna k. 220). Z tego rozwiązania korzystają oczywiście firmy, których charakter działalności nie wymaga fizycznej siedziby, gdy działają one w zasadzie on line, ale jest to również dogodna forma dla maskowania faktycznego charakteru swojej działalności. Spostrzeżenie Sądu wiąże się z faktem, że adres J. 177 wykazywała także spółka (...), co z racji możliwości wykorzystania tego samego wirtualnego adresu przez wiele podmiotów jest możliwe, to w tym wypadku także dowodzi bliskich powiązań między obydwoma podmiotami. Na

udostępnionych przez (...) pismach kierowanych przez adw. B. W. do spółki (...), w górnym lewym rogu umieszczona została pieczęć potwierdzająca fakt wpłynięcia pisma, numer porządkowy przesyłki w dzienniku korespondencyjnym i nieczytelny podpis przyjmującego (k.659, k.k.663, k.665, k.678). Liczba porządkowa znajduje się także na pismach wychodzących do adw. B. W. jak pismo z dnia 15 listopada 2013 (k. 686), z dnia 10 grudnia 2013 roku (k. 691), z dnia 16 grudnia 2013 roku (k. 693), z dnia 13 czerwca 2014 roku (k. 697). Skoro według ustaleń policyjnych pod adresem J. 177 w rzeczywistości spółka (...) nie funkcjonował, to w takim układzie korespondencję odbierał pracownik spółki 02 i dopiero na polecenie oskarżonych i niewątpliwie po zapoznaniu się z ich treścią trafiała ona do J. D. i radcy prawnego K. Z., czego Sąd Rejonowy również nie przeanalizował uznając brak dowodów wskazujących na wydanie J. D. przez oskarżonych polecenia w jaki sposób należy rozpoznać zgłoszenia adw. B. W.. Nie chodzi przecież o ustalenie czy oskarżeni podejmowali decyzje co do zamieszczania na portalu (...) bezprawnych treści, ale o ich wiedzę w ich rozpowszechnianiu i godzeniu się na to.

Fakt, że J. D. ma przypisany czyn w postaci sprawstwa pojedynczego nie ma znaczenia, skoro zgodnie z art. 20 k.k. Każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających. Każda z osób współdziałających przy popełnieniu czynu zabronionego odpowiada zatem w granicach swojego zamiaru

i świadomości zdarzeń, w których uczestniczy.

Nie sposób zanegować tego ustalenia, że pełnomocnik pokrzywdzonych skierował swoje żądanie tak do administratora serwisu jak i do grupy (...) (właściciela) informując o naruszeniu prawa i żądając zablokowania określonych treści, ponieważ była to być może jedyna szansa na realne dochodzenie ochrony swoich praw. Doświadczenie życiowe w takich sprawach pokazuje niejednokrotnie, że z uwagi na znaczną liczbę osób zamieszczających bezprawne treści często brak jest możliwości ustalenia, kto jest ich autorem (przecież Internet jest pełen wpisów publikowanych wyłącznie pod pseudonimami) co czyni ochronę praw nieracjonalną czy wręcz niemożliwą. W tym zresztą wypadku pełnomocnik jeszcze w piśmie z dnia 17 grudnia 2013 roku skierowanym do Prokuratury Okręgowej w Wrocławiu żądał ustalenia danych osób umieszczających w sposób bezprawny utwory audiowizualne pokrzywdzonych na portalu (...) wobec odmowy wydania tych danych przez administratora portalu.

To, że administrator portalu (...) rozpowszechniał cudze utwory zostało wykazane w toku postępowania sądowego w oparciu przede wszystkim o zeznania W. K. (1), niewątpliwie zaangażowanego w proces karny, gdy na rozprawie w dniu 14 maja 2019 roku zwracał uwagę na możliwość odczytania i emisję pliku zawierającego cyfrowy zapis utworu dzięki umieszczonej w strukturze portalu (...) przez administratora lub właściciela portalu aplikacji. Uwaga ta jest

istotna, skoro – jak wynika z zeznań świadka P. K. z dnia 01 lipca 2018 roku – tego typu funkcjonalność portalu powstała w czasie, gdy portalem (...) zarządzała spółka (...), której właścicielami byli J. Ś. (1), M. B. (1) i K. S. (1), a którzy zatem przekazali Zarządowi spółki (...) aplikacje umożliwiające rozpowszechnianie utworów, w tym utworów prawnie chronionych. Szczegóły w tym zakresie, istotne dla przyjęcia współsprawstwa tych oskarżonych przedstawiał W. K. (1) na rozprawie w dniu 20 listopada 2019 roku (k. 612), omawiając powiązania finansowe między spółką (...) spółką (...).

W świetle tych rozważań, zdaniem Sądu Okręgowego, oskarżeni mieli wiedzę o mechanizmie działania portalu (...), a pisma B. W. (1) jedynie potwierdziły, że zasadnie zgłaszał naruszenia praw majątkowych reprezentowanych przez siebie podmiotów w związku z publicznym dostępem do cudzych utworów audiowizualnych. Nie sposób zignorować i tego ustalenia, że regulamin administratora W..pl został tak ustalony, że zarówno spółka (...) jak spółka (...), następcą spółki o2 przyznały sobie prawo do emisji utworów także w sytuacji usunięcia konta przez użytkownika, a regulaminy zostały wprowadzone w czasie, gdy portalem administrowała spółka (...) spółka, której właścicielem byli oskarżeni. To oskarżeni w regulaminie funkcjonowania (...) zastrzegli sobie prawo do dysponowania materiałem umieszczonym na portalu.

J. Ś. (1) twierdził, że na portalu (...) umieszczanych było dziennie (na różnych serwisach) kilka milionów materiałów, a w przypadku

wiarygodnych wiadomości sporne treści były usuwane, co oznacza jedynie tyle, że zgłoszenia takie miały miejsce, ale z zeznań M. K. wynika, że - po pierwsze - tych zgłoszeń było niewiele, a - po drugie - że w przypadku zgłoszeń pełnomocnika pokrzywdzonych - właśnie z uwagi na charakter żądania i podmioty pokrzywdzonego sprawą od razu zajął się dział prawny, a nie dział zajmujący się nadużyciami (abuse).

J. D. był Prezesem zależnej finansowo oraz kapitałowo spółki (...) od spółki O2 oraz późniejszej (...), której właścicielami (członkami Zarządu) byli J. Ś. (1), M. B. (1) i K. S. (1). Oba te podmioty czerpały zyski z działalności portalu (...), głównie w postaci emisji reklam poprzedzających emisje utworów audiowizualnych, opłacały koszty działalności spółki (...) takie jak dzierżawa domen i dzierżawa serwerów na których umieszczany był portal (...), dostarczały wiedzy technologicznej i prawnej jak np. regulamin funkcjonowania portalu co oznacza, że spółka (...) pełniła funkcję administratora portalu (...) ale grupa WP nadzorowała obsługę finansową i prawną działalności tego portalu. To przecież oskarżeni decydowali o składzie osobowym spółki (...), oni podjęli decyzję o zamknięciu portalu (...) we wrześniu 2015 roku, co - zdaniem Sądu Okręgowego - wiązać należy także z wiedzą o toczącym się postępowaniu karnym. obrońcy załączyli do akt sprawy plan połączeń spółek (...) oraz http i związaną z tym zmianą profilu działalności portalu (...) co miało miejsce w 2015 roku, ale zwraca uwagę, że oskarżeni jeszcze w 2014 roku zostali wezwani przez Prokuratora do podania danych adresowych

właściciela i administratora portalu internetowego (...) z racji zgłoszonego zawiadomienia o nielegalnym rozpowszechnianiu cudzych utworów audiowizualnych, co przecież wiązać musieli z otrzymanymi w 2013 roku żądaniami pokrzywdzonych (zob. uzasadnienie postanowienia prokuratora z dnia 28 lutego 2014 roku k. 74-76 i udzielona odpowiedź z dnia 25 marca 2014 roku k. 78). Zwraca uwagę, że pełnomocnictwo do udzielenia odpowiedzi organom ściągania przez radcę prawnego Ł. R. podpisywał oskarżony M. B. (1) (k. 79), podczas gdy Sąd Rejonowy przyjął jako datę końcową 24 maja 2014 roku, co pokazuje że chociażby w tym czasie M. B. (2) godził się na rozpowszechnianie na portalach (...) bez uprawnień utworów audiowizualnych pokrzywdzonych.

Twierdzenia skarżących o wiedzy podsądnych z uwagi na powiązania kapitałowe i osobowe obu podmiotów są uprawnione w oparciu o logikę rozumowania i doświadczenie życiowe poparte pismami pełnomocnika pokrzywdzonych i udzielonej w dniu 20 listopada 2013 roku odpowiedzi J. Ś. (1). Odnośnie procedury rozpatrywanych zgłoszeń o naruszeniu praw autorskich Sąd Okręgowy zajmował już stanowisko, uznając w tym wypadku – za Sądem Rejonowy - że działania radcy prawnego miały charakter wyłącznie pozorny.

Nie zgodzi się także Sąd Okręgowy z twierdzeniem J. Ś. (1) o instrumentalnym traktowaniu sądów karnych dla uzasadnienia roszczeń finansowych pokrzywdzonych, skoro - jak wyjaśniał J. Ś. (1) - wobec odmowy ich płatności skończyło się „batalią

w prokuraturze a potem w sądzie". Oskarżony twierdził też, że nigdy on i pozostali oskarżeni nie mieli tego typu sytuacji, żeby ktoś zarzucał im czyny karalne, a wręcz przeciwnie dbali o usuwanie treści w oparciu o wiarygodne wiadomości, współpracowali z organami ścigania w sprawach dotyczących piractwa internetowego. Nie dostrzegają zatem oskarżeni, że postępowanie karne zainicjowane w tej sprawie jest pochodną złożenia przez adw. B. W. (1) zawiadomienia o popełnianiu przestępstwa z art. 116 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez 69 portali internetowych, w tym portali hostingowych jeszcze w lutym 2012 roku. Zawiadomienie nie zostało złożone przez prywatnego użytkownika, ale przez (...), (...) wobec olbrzymiej skali piractwa internetowego związanego z rozpowszechnianiem bez uprawnień powszechnie znanych i cieszących się dużą oglądalnością filmów fabularnych czy filmów animowanych, czerpiąc z tego zyski, przede wszystkim z racji emisji reklam, poprzedzających nadawanie filmu. Na wagę problemu wskazuje zajęte w dniu 09 grudnia 2013 roku wspomniane już stanowisko Filmowców Polskich o konieczności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej za naruszenia praw autorskich nie tylko użytkowników prywatnych, ale przede wszystkim wydawców portali hostingowych (www(...).pl). Z własnego doświadczenia i z racji wielu publikacji dotyczących tego zagadnienie przypomnieć należy, że okres 2012 -2014 był czasem prosperity takich portali jak (...), (...). (...).pl z uwagi na powszechną wiedzę o możliwości pobierania i oglądania filmów fabularnych i rysunkowych, bez

ponoszenia jakichkolwiek opłat, o czym zresztą przekonują zeznania W. K. (1), którego o możliwości obejrzenia określonych utworów audiowizualnych na portalu (...) poinformowała wnuczka. Oskarżeni nie byli przygodnymi osobami do których pełnomocnik pokrzywdzonych wystosował określonej treści pismo, ale uznawanymi – w branży internetowej – wręcz za prekursorów Internetu w Polsce, w szczególności oskarżony J. Ś. (1) (zob. [http://\(...\)/pl](http://(...)/pl)). Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego i to, że zainicjowanie postępowania karnego przez pokrzywdzonych filmowców, zwłaszcza wobec popularnego w tym okresie portalu hostingowego chomikuj.pl stanowiło wiedzę powszechną w tych kręgach, a fakt otrzymania przez J. Ś. (1) pisma z dnia 04 listopada 2013 roku jedynie tę wiedzę potwierdziło. Nie można zatem przyjąć za oskarżonym J. Ś. (1), że sprawa dotyczy jedynie tego postępowania karnego i próby wyłudzenia zadośćuczynienia. Sprawa dotyczy piractwa internetowego na które nie godziło się środowisko filmowców polskich, zawiązując porozumienie do wspólnego działania przeciwko takim właśnie naruszeniom jak w badanej obecnie sprawie.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych J. Ś. (1), M. B. (1), K. S. (1), R. S. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zlecenie sądowi I instancji przeprowadzenie czynności dowodowych wskazanych na k. 3-4 apelacji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Okręgowy uznał iż zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego wobec oskarżonych J. Ś., M. B. i K. S..		
Lp.	Zarzut	
6	Naruszenie art. 79 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych przez brak jego zastosowania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty apelacyjne pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego nie zasługują w tym zakresie na uwzględnienie.</p> <p>Sąd Rejonowy odnośnie kształtowania wysokości nawiązki, której obowiązkiem zapłaty obciążył J. D., niezasadnie wykorzystał art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.</p> <p>Przestępstwo określone w art. 116 powołanej ustawy godzi w autorskie prawa majątkowe podmiotu tychże praw. Przez naruszenie autorskich praw majątkowych należy rozumieć wkroczenie w zakres monopolu eksploatacji utworu bez zgody uprawnionego. Na prawo majątkowe składa się prawo do decydowania o każdej formie korzystania z utworu jako dobra niematerialnego. Konsekwencją przekroczenia autorskich praw</p>		

majątkowych jest zatem szkoda majątkowa, ujmowana jako naruszenie interesów majątkowych (materialnych) pokrzywdzonego, zgodnie z brzemieniem art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, na który powołują się obaj skarżący (zob. także D. K., Naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwami określonymi w prawie autorskim, pk.gov.pl > wp-content > uploads > (...)). Zdaniem pełnomocnika i oskarżyciela subsydiarnego W. K. (1), dla stwierdzenia naruszenia prawa autorskiego i powstania odpowiedzialności z tego tytułu nie ma znaczenia, czy takiemu naruszeniu towarzyszyła wina umyślna, nieumyślna, czy też doszło do niego bez winy sprawcy (por. J. Barta, R. Markiewicz, Prawo autorskie..., 2008, s. 175 i n.); w takim wypadku wystarczające jest wykazanie bezprawności. Obaj skarżący domagając się ustalenia wysokości szkody, powoływali się na wartości licencji za roczną eksploatację danego utworu, co jest jednak nie do pogodzenia z obowiązującą w prawie karnym zasadą winy (art. 1 § 3 k.k.) i indywidualizacji kary (art. 21 § 1 k.k.). Szkoda w obecnie ujmowanym brzmieniu w rozumieniu art. 46 § 1 k.k. ma charakter kompensacyjny i ma na celu przede wszystkim zaspokojenie roszczeń pokrzywdzonego, ale jednak przy uwzględnieniu funkcji związanej z funkcją wychowawczą i prognostyczną. Odpowiedzialność cywilna nie koncentruje się na osobie sprawcy i jego czynie, ale na naruszeniu praw pokrzywdzonego i sposobach naprawienia skutków tego naruszenia. Tym samym stosując te dwie, różne instytucje prawne, sądy biorą pod uwagę inne przesłanki. Pomimo zmiany treści

art. 46 § 1 k.k., w dalszym ciągu istota procesu karnego sprowadza się do rozstrzygnięcia zasadniczych w tym zakresie kwestii, a mianowicie ustalenia, czy oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, a jeśli tak to czy było to działanie zawinione (postać winy) i w przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia tych dwóch zagadnień wymierzenie stosownej sankcji karnej. Uwagi te mają dodatkowe znaczenie, jeżeli weźmie się pod uwagę, że Sąd Rejonowy w tym rozstrzygnięciu zastosował wobec J. D. przepisy względniejsze w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. a co oznacza, iż obowiązek naprawienia szkody w rozumieniu art. 46 § 1 k.k. , a także nawiązka w rozumieniu art. 46§ 2 k.k. w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 roku stanowiły środek karny do którego zastosowanie mają zasady wymiary kary, zgodnie z art. 53 k.k. w powiązaniu z art. 56 k.k.

Powyższe ustalenia wymagały zatem zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia, o czym Sąd Odwoławczy wypowiedział się już szczegółowo w pkt. 3.3 pisemnych rozważań. Pamiętać także należy, że orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (w tym wypadku nawiązki) nie zamyka pokrzywdzonym drogi do dochodzenia dalszych roszczeń na drodze cywilnoprawnej (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu XII Wydział Cywilny z dnia 27 maja 2016 r. XII C 1883/15, wyrok Sąd Okręgowy w Częstochowie z dnia 2 października 2018 r. VII Ka 694/18).

Wniosek

Wniosek o naprawienie szkody na podstawie art. 49 a k.k., zgodnie z wnioskami wskazanymi w

zasadny

częściowo zasadny

subsydiarnym akcie oskarżenia przy uwzględnieniu art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie jest zasadny	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 04 lutego 1994 roku w tej sprawie nie ma zastosowania.		
Lp.	Zarzut	
7	Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że (...) nie jest stroną pokrzywdzoną, mimo posiadania wspólnie z (...), (...), (...) prawa do filmów wyprodukowanych przed 1989 roku przez nieistniejące Zespoły (...).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Sąd Rejonowy na k. 22 uzasadnił powody eliminacji z opisu czynu przypisanego oskarżonemu J. D. jako pokrzywdzonego: (...) – Instytut (...). Sąd orzekający zwrócił uwagę, że w pismach kierowanych do spółki (...) jako administratora portalu (...), pełnomocnik nie występował o usunięcie utworów audiowizualnych, do których prawa autorskie miałyby ten podmiot.</p> <p>W wywiedzionej apelacji pełnomocnik dowodził natomiast, że (...) – Instytut (...) posiada</p>		

wspólnie z określonymi Studiami (...) (przed ich przekształceniem) prawa do filmów wyprodukowanych przed 1989 roku przez nieistniejące Zespoły (...), wskazując na takie tytuły filmów fabularnych jak: (...), (...) czy – w przypadku Studia (...) – na tytuły: (...), (...), prezentując pogląd, że skoro Sąd Rejonowy uznał, że doszło do naruszenia praw majątkowych w/wym. podmiotów to powinien przyjąć naruszenie praw majątkowych autorskich (...) – Instytut (...). W pisemnej odpowiedzi z dnia 02 lutego 2021 roku – udzielonej na żądanie Sądu Odwoławczego zobowiązującego pełnomocnika do wykazania autorskich praw majątkowych (...) – Instytut (...) - pełnomocnik oświadczył, że szczegółowa dokumentacja dotycząca podziału praw z eksploatacji konkretnych filmów pomiędzy poszczególnymi podmiotami znajduje się w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego z racji połączenia Studiów (...) i Fabularnych w W., precyzując jedynie że w zakresie serii bajek (...) i (...) prawa majątkowe jako niezbywalne należą do Studia (...), a ich administrowanie przejęła Wytwórnia (...).

Jak ustali zatem Sąd Okręgowy w oparciu o dokumentację, pozostającą w aktach sprawy - w pismach kierowanych do spółki (...) z dnia 04 listopada 2013 roku i z dnia 06 grudnia 2013 roku (...) nie była wykazywana jako pokrzywdzona. Powyższe jest zgodnie zresztą z zawiadomieniem z dnia 23 grudnia 2013 roku J. M. – wice prezesa spółki (...) J. F. (...) (dawnej (...)), który załączając wykaz filmów złożył równocześnie oświadczeniem, że część I wykazu należy do Z. J. H., (k. 116 części I), a część druga to filmy, które

aktualnie należą do (...) k. 116 – wykaz filmów część II). Analiza tego wykazu, nie kwestionowana przez pełnomocnika adw. B. W. obejmuje produkcje filmowe za lata 1981- 1992, ale żaden z tytułów tam wyszczególnionych nie został ujęty przez Sąd Rejonowy w wykazie utworów rozpowszechnianych na portalu (...) w spornym okresie. W omawianej sprawie (...) pojawiła się wraz z pismem z dnia 18 marca 2015 roku (k. 273 t. II) w którym wskazywała, że średnia wartość licencji na jednostkowe emisje filmu do których prawa autorskie przejęła wynosi dla stacji telewizyjnych (...) zł (Dyrektor T. K. (2)). Powyższą aktywność wiązać należy z opinią prawną przygotowaną przez W. K. (1) z dnia 31 marca 2015 roku (k. 244 t. II) w której (...) ujęta została jako pokrzywdzona, ale w zakresie nielegalnego rozpowszechniania utworów nie tylko na portalu (...), ale także na portalach (...).pl i (...).pl. Z wykazu utworów załączonych przez W. K. (1) do których prawa majątkowe autorskie ma (...) nie wynika, aby zostały naruszone w okresie przypisanym przez Sąd Rejonowy J. D., podczas gdy wykaz ten zawiera utwory, których publiczne udostępnianie naruszało prawa majątkowe autorskie innych pokrzywdzonych jak (...) – (...), (...) - ” (...), (...)”, „(...)”, „(...)”, „(...)”. Pełnomocnik wykazywał (...) jeszcze w piśmie z dnia z dnia 02 września 2015 roku (k. 300), gdy żądał postawienia zarzutów oskarżonym za nielegalne rozpowszechnienia filmów na szkodę pokrzywdzonych podmiotów, w tym także na szkodę (...), wskazując w tabeli na k. 303 (...) jako właściciela praw autorskich do serii (...), co przecież pozostaje w opozycji do pisemnego stanowiska pełnomocnika z dnia

02 lutego 2021 roku, w którym wskazał, że w zakresie bajek serii (...) i (...) prawa majątkowe jako niezbywalne należą do Studia (...), a ich administrowanie przejęła Wytwórnia (...).

Także na k. 510 t. III załączone zostało przez adw. B. W. (1) pełnomocnictwo do działania w imieniu (...), to zwraca jednak uwagę, że umocowanie to upoważniało go do reprezentowania pokrzywdzonej przeciwko wszystkim portalom internetowym i ich użytkownikom co do utworów, wobec których (...) przysługują prawa autorskie pierwotnie bądź na drodze ich nabycia na podstawie stosownej umowy z autorami. Nie ma jednak załączonego konkretnego wykazu utworów, które byłyby w sposób nielegalny rozpowszechniane przez portal (...). na szkodę tego podmiotu. Żaden także wykaz utworów, złożonych do akt sprawy przez pełnomocnika czy oskarżyciela posiłkowego W. K. (1) nie zawiera tytułów utworów audiowizualny, do których prawa majątkowe autorskie posiada obecna (...) – Instytut (...), wspólnie ze Studiami (...): (...), (...), (...), a które obecnie zostały przejęte przez Wytwórnę (...), a chodzi o filmy wyprodukowane przed 1989 roku przez nieistniejące Zespoły (...). Podawane przez skarżącego tytuły filmów fabularnych: (...), (...) nie zostały ujęte przez Sąd Rejonowy w wykazie utworów rozpowszechnianych na szkodę Studia (...), zaś seria bajek do których prawa majątkowe należą – jak wynika z pisma pełnomocnika – do Studia (...), a obecnie są administrowane przez (...), także wykluczają (...) jako pokrzywdzoną. Co więcej, na k. 901 t. V zawarte jest pismo procesowe Studia (...) z dnia

19 marca 2019 roku wraz z wykazem filmów wyprodukowanych po dacie 01 stycznia 1990 roku i informacją, że adw. B. W. na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa był upoważniony do reprezentowania tego podmiotu wyłącznie w zakresie filmów wyprodukowanych przez (...) pod tej dacie, co potwierdził także w piśmie z dnia 29 marca 2019 roku W. K. (1) (k. 1052-1053 t. VI) wyraźnie zaznaczając, że w piśmie z dnia 06 grudnia 2013 roku, skierowanym przez adw. B. W. do spółki (...) wykazane były wyłącznie tytuły filmów wyprodukowanych po dniu 01 stycznia 1990 roku i tylko w tym zakresie adw. B. W. reprezentował pokrzywdzone Studia (...). Tymczasem Sąd Rejonowy przyjął, że na portalu wrzuta.pl w okresie przypisanym J. D., bez zgody Studia (...), którym przysługiwały autorskie prawa majątkowe były rozpowszechniane utwory audiowizualne w postaci odcinków serii (...) czy (...). Fakt ich rozpowszechniania został wykazany, rzecz jednak w tym, że pokrzywione (...) upoważniło adw. B. W. (1) do ochrony ich praw, ale w zakresie innych utworów, a nie tych dotyczących filmów animowanych. Zresztą, pełnomocnik w odpowiedzi na żądanie Sądu Odwoławczego w sprawie przecież dla siebie istotnej z racji chociażby zgłaszanego zarzutu apelacyjnego nie pokusił się nawet o sporządzenie wykazu utworów do których prawa autorskie majątkowe miałyby mieć (...) - Instytut (...) i to wyłącznie w ramach tych przyjętych przez Sąd Rejonowy na kartach 5-6 uzasadnienia.

Zwraca przy tym uwagę Sąd Okręgowy pełnomocnikowi, iż przyjęty przez Sąd Rejonowy czasokres zachowań przestępczych J. D. tj. od dnia 08 listopada

2013 roku i od dnia 09 grudnia 2013 roku do dnia 24 maja 2014 roku nie jest wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej wymagającej sprostowania, jak uważa pełnomocnik w piśmie z dnia 02 lutego 2021 roku. Ramy czasowe ustalone zostały jeszcze przez prokuratora na etapie postępowania przygotowawczego, co wyraźnie zaznaczył Sąd Rejonowy na k. 43 uzasadnienia. W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego pełnomocnik np. w piśmie z dnia 02 września 2015 roku, gdy żądał postawienia J. Ś. (1), M. B. (2), K. S. (1), R. S. (1) i J. D. w stan oskarżenia zakreślał ramy czasowe od dnia 04 kwietnia 2006 roku do dnia 02 września 2015 roku, nigdy jednak nie negując w tym zakresie decyzji prokuratora zawężającego czas inkryminowanych zachowań, pomimo że był stroną postępowania przygotowawczego i to jeszcze – zważywszy na ilość i treść pism procesowych – aktywną i zainteresowaną jego przebiegiem. Sąd karny orzeka w granicach skargi uprawnionego oskarżyciela, a zatem jest związany zdarzeniem faktycznym, a nie jego oceną prawną czy kwalifikacją prawną proponowaną przez skarżącego, to jednak oskarżyciel wnoszący subsydiarny akt oskarżenia poprzez art. 55 § 1 k.p.k. musi ograniczyć granice swego zaskarżenia do takich elementów, jakie wynikają z treści postanowienia o odmowie wszczęcia lub umorzeniu postępowania przygotowawczego, a którego zakres jest zdeterminowany treścią złożonego zawiadomienia o przestępstwie. Sąd w pierwszej kolejności ustalił zatem, w oparciu o zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z dnia 17 grudnia 2013 roku ścigania

jakich czynów domagał się pokrzywdzony, a następnie na podstawie treści postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego zbadał, czy postępowanie to zostało zakończone w ramach całego zawiadomienia złożonego przez pokrzywdzonego, biorąc pod uwagę okoliczności wynikające z czynności dowodowych przeprowadzonych w dochodzeniu i okoliczności z przebiegu postępowania zażaleniowego. Z powołanych już w tym zakresie decyzji prokuratorskich i wnoszonych zażaleń pełnomocnik nie zgłaszał zarzutu zawężenia czasokresu ewentualnej działalności przestępczej oskarżonych, nie zrobił tego także w złożonym środku odwoławczym, zarzucając Sądowi Rejonowemu jedynie błędne rozstrzygnięcia w zakresie uniewinnienia oskarżonych J. Ś. (1), M. B. (1), K. S. (1), R. S. (1), a w przypadku J. D. - jedynie w zakresie wysokości szkody, nieodpowiadającej żądaniom pokrzywdzonych. Tymczasem wiedzieć powinien skarżący, że zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie:

1) wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, oraz

2) w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia, oraz

3) w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje

<p>wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów.</p> <p>Z tych względów nie mogą być uwzględnione obecnie formułowane postulany w piśmie z dnia 02 lutego 2021 roku o zmianę czasokresu czynu popełnionego przez J. D. tj. do dnia 24 maja 2015 roku jak i objęcia w ramach czynności sprawczej innych jeszcze utworów na rzecz pokrzywdzonych podmiotów ((...)) co determinować by miało w dalszej kolejności wysokość szkody na rzecz tego oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>Z świetle powyższych rozważań prawidłowo Sąd Rejonowy – chociaż z innych powodów – odmówił statusu pokrzywdzenia (...) – Instytutowi (...).</p>		
Wniosek		
Brak wniosku apelacyjnego w tym zakresie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Lp.	Zarzut	
8	<p>Obraza art. 438 pkt. 2 k.p.k. w postaci błędu w ustaleniach faktycznych polegających na uniewinnieniu oskarżonych J. Ś. (1), M. B. (1), K. S. (1), R. S. (1) od zarzucanych im czynów rozpowszechniania bez wymaganej zgody utworów na portalu wrzuta.pl. będącego pod ich zarządem podczas gdy ze zgromadzonego w materiale procesowym dowodów wynika, że oskarżeni wspólnie i w porozumieniu ze skazanym J. D. uczestniczyli w nielegalnym procederze czerpiąc z tego korzyści materialne.</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Powielić należy argumenty przemawiające za zasadnością uchylenia wyroku w zakresie dotyczącym J. Ś., M. B., K. S. dzielając w tym zakresie wywody skarżących.</p> <p>Natomiast brak jest argumentów przemawiających za sprawstwem podsądnego R. S. (1). Tak naprawdę w obu apelacjach złożonych na niekorzyść tych oskarżonych, zarówno pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych jak i W. K. (1) skupili się na wykazaniu, że w wymienieni oskarżeni – z racji powiązań finansowo – biznesowych i otrzymanego przez J. Ś. (1) pisma pełnomocnika z dnia 04 listopada 2013 roku mieli świadomość rozpowszechniania utworów audiowizualnych z pokrzywdzeniem co najmniej Studia (...) i godzili się na to, co pozwala na przypisane czynu z art. 116 ust.1 ustawy o prawie autorskim w zamiarze umyślnym ewentualnym. Zwraca natomiast uwagę odnośnie R. S. (1), że skarżący nie byli w stanie powołać żadnego dowodu wskazującego na inkryminowane zachowania tego podsądnego. W ostatnim piśmie z dnia 30 stycznia 2021 roku W. K. (1) pojął próbę przekonania do swojego stanowiska o odpowiedzialności karnej R. S. (1) do dnia 18 grudnia 2013 roku, bowiem wówczas nastąpiła zmiana wpisu w KRS, a w pierwszych pismach kierowanych przez pełnomocnika spółki (...). dnia 10 grudnia 2013 roku i z dnia 16 grudnia 2013 roku nie informował on o zmianie na stanowisku Prezesa Zarządu Spółki (...). Nie jest</p>	

to pogląd, który winien zyskać aprobatę Sądu Okręgowego.

Bezspornym jest, że w dacie kiedy kierowane były pisma przez adw. B. W. do spółki (...) R. S. (1) nie pełnił już funkcji Prezesa Zarządu, a zatem nie odpowiadał za działania spółki i z punktu widzenia prawnego nie miał wpływu na jej działalność (k. 41 uzasadnienia). Oskarżony pełnił obowiązki Prezesa Zarządu spółki w okresie od 12 października 2011 roku do dnia 31 października 2013 roku. Zmiana na stanowisku Prezesa Zarządu była zatem skuteczna w stosunkach wewnętrznych spółki, a sam wpis zmiany w składzie osobowym Zarządu w rejestrze sądowym miał charakter wyłącznie deklaratoryjny. To, że radca prawny administratora portalu (...) nie informowała pełnomocnika o zmianie na stanowisku Prezesa Zarządu spółki nie może przesądzać automatycznie o odpowiedzialności karnej R. S. (1), skoro z wyjaśnień J. D. wynika, że zgłoszeniami z dnia 04 listopada 2013 roku i z dnia 06 grudnia 2013 roku – z jego polecenia zajmowała się radca prawny, a co wynika także ze stanowisk pisemnych obrońców tego oskarżonego. Zresztą ujawnienie danych J. D. pełniącego funkcje Prezesa Zarządu spółki (...) z dniem 18 grudnia 2013 roku w rejestrze sądowym chyba nie miało większego znaczenia, skoro pełnomocnik adw. B. W. (1) jeszcze pisma z dnia 23 grudnia 2013 roku (k.348 t. 2) i z dnia 17 kwietnia 2014 roku kierował do R. S. (1) tytułując go Prezesem Zarządu spółki (...).

Nie sposób również zaakceptować zaprezentowanego w apelacji (w uzasadnieniu) poglądu skarżącego o konieczności przyjęcia, że J. D. nielegalnie rozpowszechniał cudze

utwory audiowizualne już od 2006 roku tj. o dacie rozpoczęcia działalności serwisu (...)pl. (...) posiłkowy powołał się w tym wglądzie na art. 3 i 4 ustawy o prawie autorskim stanowiącym o tym, że twórca nie ma obowiązku powiadamiać administratora i właściciela portalu o bezprawnym naruszeniu jego utworu z uwagi na jego rozpowszechnianie. Sąd Rejonowy stanowisko oskarżyciela posiłkowego, prezentowane jeszcze w toku postępowania sądowego analizował co znajduje swoje odzwierciedlenie na k. 37 pisemnego uzasadnienia, słusznie uznając – na kanwie dysponowanego materiału dowodowego, że brak jest dowodów wskazujących na wiedzę podsądnego o rozpowszechnianiu cudzych utworów audiowizualnych przed dniem doręczenia zgłoszenia przez adw. B. W. (1). Oskarżyciel – co wymaga podkreślenia - preferuje w tym wypadku podejście cywilistyczne zupełnie nie dostrzegając wymogów obowiązujących w prawie karnym, uprawniających do przypisania sprawcy czynu zabronionego odpowiedzialności karnej nie tylko wobec wystąpienia strony przedmiotowej ale także po ustaleniu zamiaru.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uznanie oskarżonych winnych zarzucanych im czynów,

oraz

- naprawienia szkody zgodnie z wnioskiem zawartym w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

subsydiarnym akcie oskarżenia z art. 49a k.p.k.		
Lp.	Zarzut	
9	Wniosek o uznanie oskarżonych J. Ś. (1), M. B. (1), K. S. (1) winnymi co do zasady okazał się zasadny, z tym, że z uwagi na zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy nie mógł wydać wyroku skazującego a jedynie uchylić w tym zakresie rozstrzygnięcie Sądu I Instancji i skierować sprawę do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Argumentacja wskazująca na sprawstwo oskarżonych J. Ś. (1), M. B. (1), K. S. (1) zasługiwała na uwzględnienie wobec stwierdzonych uchybień w rozstrzygnięciu w tym zakresie Sądu Rejonowego. Natomiast za niezasadny należało uznać wniosek o skazanie także oskarżonego R. S. (1) z uwagi na brak dowodów wskazujących na jego sprawstwo i jedynie polemiczną argumentację skarżącego w tym zakresie.		
Wniosek		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Sąd Okręgowy z urzędu – dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 rozstrzygnięcia poprzez wyszczególnienie jakie utwory audiowizualne w ramach tych ustalonych i przyjętych przez Sąd Rejonowy na k. 5-6 pisemnego uzasadnienia były

	rozpowszechnianie bez uprawnień i na szkodę których pokrzywdzonych podmiotów co wiązało się tak z konieczności eliminacji określonych tytułów jak i pokrzywdzonych (...) oraz (...) sp. z o.o.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Sąd Okręgowy uznał – wobec zgłoszonych w tym wypadku zastrzeżeń przez obrońców o naruszeniu wymogów art. 413 § 2 k.p.k. - iż czyn przypisany winien być jednoznaczny, nie dający możliwości różnych jego interpretacji i winien być zawarty w sentencji wyroku, a nie w uzasadnieniu.</p> <p>Z tych względów w ramach rozstrzygnięcia z pkt. 2 Sąd Okręgowy opis czynu przypisanego oskarżonemu w związku z eliminacją pokrzywdzonych: Studia (...) oraz (...) sp. z o.o. uzupełnił w ten sposób, że wyszczególnił tytuły rozpowszechnianych bez uprawnień utworów w wersji oryginalnej: (...), (...), (...), (...). „(...) „(...)”, „(...)”, (...), odcinki serii (...) ((...), Y., (...), (...), (...), R., (...)), odcinki serii „(...)” ((...)), odcinki serii „(...) ((...)), odcinki serii: (...) ((...), (...), (...), odcinki serii „(...) ((...)), odcinki serii (...) ((...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), R. i (...)), odcinki serii (...) ((...), (...), (...), (...), (...), (...)), odcinki serii „(...) ((...)).</p>	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie z pkt. 1 dotyczące oskarżonego R. S. (1) z uwagi na brak winy; Rozstrzygnięcie w pkt. 2 stwierdzające winę J. D.;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacyjne obrońców nie potwierdziły uchybień Sądu Rejonowego w skarżonym rozstrzygnięciu w zakresie dotyczącym oskarżonego J. D.;	

Zarzuty apelacyjne pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych oraz oskarżyciela posiłkowego W. K. nie potwierdziły wystąpienia po stronie oskarżonego R. S. (1) sprawstwa w rozumieniu art. 18 k.k.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Rozstrzygnięcie z pkt. 2 w zakresie wymiary kary, rozstrzygnięcie z pkt. 3 w zakresie wysokości nawiązki oraz rozstrzygnięcie z pkt. 5 nakładające na oskarżonego obowiązek zwrotu kwoty 60 zł na rzecz oskarżyciela substydarnego (...) sp. z o.o.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd Rejonowy błędnie powołał dla określenia wysokości nawiązki art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Koniecznym było zastosowanie art. 46 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 53 k.k. w powiązaniu z art. 56 k.k.</p> <p>W zakresie rozstrzygnięcia nr 2 co do wymiaru kary grzywny konieczne było obniżenie ilości stawek dziennych grzywny wobec zmiany z uwagi na czas przyjęty przez Sąd Rejonowy - ilości utworów rozpowszechnianych w sposób bezprawny i podmiotów pokrzywdzonych (art. 33 § 1 k.k.).</p> <p>W zakresie rozstrzygnięcia nr 5 koniecznym było uchylene obowiązku nałożonego na J. D. wobec wyeliminowania jako pokrzywdzonego oskarżyciela substydarnego (...) sp. z o.o.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylene	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	Uchylenie rozstrzygnięcia z pkt.1 w zakresie dotyczącym oskarżonych J. Ś. (1), M. B. (1) i K. S. (1).	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Sąd Odwoławczy po skontrolowaniu oceny dowodów, dokonanej przez sąd pierwszej instancji uznał, że wyrok uniewinniający oskarżonych J. Ś. (1), M. B. (1) i K. S. (4) nie może się ostać, a wobec oskarżonych winien zostać wydany wyrok skazujący.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Sąd Odwoławczy przedstawił w uzasadnieniu wyroku przekonanie co do winy oskarżonych, którzy w pierwszej instancji zostali uniewinniony. Stanowisko Sądu ad quem nie może być jednak wiążące dla sądu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpoznania		

<p>z uwagi na treść art. 8 § 1 k.p.k. i zakaz wynikającym z art. 442 § 3 zd. zdanie trzecie. Sąd Odwoławczy nie może także wskazać Sądowi orzekającemu sposobu oceny poszczególnych dowodów (art. 442 § 3 k.p.k.), zalecając jedynie ponowne rozważenie ustalonych już okoliczności, zwłaszcza w kontekście obszernych zeznaniach świadka W. K. (1) i zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji obrazującej zależność spółki (...) od spółki (...). Zdaje sobie przy tym Sąd Okręgowy sprawę, że w realiach tej sprawy – z uwagi na zaprezentowane stanowisko Sądu Odwoławczego - w ponownym postępowaniu mogą pojawić się nowe dowody, które rzutować będą na kierunek oceny materiału dowodowego przyjęty przez Sąd II Instancji.</p>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>II.</p> <p>III.</p>	<p>Wysokość opłaty za obie instancję z uwagi na zmianę wysokości kary grzywny ustalona została w oparciu o treść art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.</p> <p>Z uwagi na utrzymanie wyroku w mocy w części dotyczącej R. S. (1) kosztami procesu w tej części obciążyć należało oskarżycieli posiłkowych subsydiarnych. Jednakże wobec uiszczenia zryczałtowanych kosztów postępowania, zgodnie z art. 640 § 2 k.p.k. koszty te należało uznać za uiszczone w całości (pkt. 7 rozstrzygnięcia).</p> <p>Obrońcy oskarżonego R. S. nie składali na etapie postępowania odwoławczego wniosku o zwrot kosztów zastępstwa procesowego na rzecz tego oskarżonego.</p>

Rozstrzygnięcie korzystne dla tego podsądnego oznacza również obowiązek zwrotu na rzecz R. S. (1) kosztów zastępstwa procesowych od każdego z oskarżycieli subsydiarnych zgodnie z pkt. 6 wyroku.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego J. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do winy i środka karnego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel subsydiarny posiłkowy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do braku winy oskarżonych i w zakresie wysokości środka karnego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli subsydiarnych posiłkowych;		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do braku winy oskarżonych, w zakresie środka karnego i braku rozstrzygnięcia do co pokrzywdzonego;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
#na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana